

JAN/FEB 2008

SOLIA

THE HERALD

JACKSON, MI

VOL. LXXIII, No. 1-2

SOLIA

THE
HERALD

VICE-CHAIRMAN:
Right Rev. Bishop Irineu Duvlea

ENGLISH EDITOR / SECRETARY:
Archdeacon David Oancea

ROMANIAN EDITOR:
Rev. Fr. Anton Frunză

STAFF:

Hieromonk Calinic Berger Ph.D.
V. Rev. Dr. Remus Grama
Hdcn. Sebastian Dumitrascu
Mr. Mark Chestnut

CHAIRMAN:

Most Rev. Archbishop
Nathaniel Popp

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published monthly for \$15.00 per year: United States, \$20.00 per year: Canada, and \$25.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: solia@roea.org. Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

CONTENTS

English Section

<i>Guarding the Thoughts, Guarding the Heart,</i> Hieromonk Calinic (Berger)	3
<i>Women at the Well: In the Midst of the Mundane,</i> Preotese Janene Wey, Lilian Lupu & Nicole Mitescu	4, 15
<i>Reflections on the Phoenix Clergy Retreat,</i> V. Rev. Fr. Michael Lupu	5
<i>Growing Spiritually at Holy Cross Orthodox Church, Hermitage, PA, Teva Regule</i>	6-7
<i>Where Do We Pray?, Rev. Fr. Cosmin Sicoe</i>	8-9
<i>Hierarchal Schedule</i>	10
<i>Clergy & Parish Changes</i>	11
<i>Reflections on "March for Life 2008",</i> Rev. Fr. David Subu	12-13
<i>V. Rev. Dr. Casian Fetea 1953-2007</i>	13
<i>V. Rev. Fr. Romulus Radu 1909-2008</i>	14
<i>Auxiliary Bishop Schedule</i>	14-15
<i>The Kingdom is at Hand, Rev. Fr. David Subu</i>	15
<i>Financial Report</i>	16

Romanian Section

<i>Cuvânt de Suflet, P.S. Episcop Irineu</i>	17, 19
<i>Cuvânt de Suflet – Ianuarie 2008,</i> P.S. Episcop Irineu	18-19
<i>Vizita Prea Sfințitului Episcop Vicar Irineu în Parohia "Buna Vestire" din Grand Rapids, Michigan</i>	20
<i>Ce Sunt Prescura și Artosul?,</i> Preot Prof. Dr. Nicolae Necula	21
<i>Educarea Creștină a Familiei – Ianuarie,</i> Maica Preoteasă	22
<i>Educarea Creștină a Familiei – Februarie,</i> Maica Preoteasă	23

NOTE: Due to space, time and cost constraints, the PARISH REGISTER will no longer be printed in *Solia – The Herald*.

A.R.F.O.R.A. CONGRESS CONVOCATION

In conformity with Article II, Section 2 of the
By-Laws, we hereby convoke the

60th Annual A.R.F.O.R.A. Congress

+NATHANIEL, Archbishop

Adela Price
President

Eugenia Tirmonia
Secretary

June 6 - 8, 2008

Hosted by:

St. Mary Romanian Orthodox Cathedral
3256 Warren Rd., Cleveland, OH 44111
(216) 941-5550

Schedule of Events

Friday, June 6

4:00 p.m. – 6:00 p.m. Executive Board Meeting at
St. Mary's Cultural Bldg.
6:00 p.m. – 9:00 p.m. Registration/Reception at
St. Mary's Social Hall

Saturday, June 7

8:00 am – 9:00 a.m. Registration and Breakfast
at St. Mary's Social Hall
9:00 am – 12:00 pm Congress Session Begins
12:00 pm – 1:00 pm Lunch
1:00 pm – 1:30 pm Guest Speaker
1:30 pm – 4:00 pm Congress Reconvenes
4:15 pm – 5:15 pm Parastas & Great Vespers
5:30 pm – 6:00 pm Photographs
7:30 pm – 11:00 pm Dinner Dance & Program

Sunday, June 8

9:00 am Matins
9:45 am Entrance & Vesting of Hierarch
10:00 am Hierarchal Divine Liturgy
12:30 pm Brunch and Farewell

**Hotel: Marriott Cleveland Airport, 4277 West
150th Street, Cleveland, OH 44135, (216) 252-5333.**
Mention: "ARFORA" to receive the group rate of \$82
plus tax.

Directions: See page 161 of the Solia Calendar 2007
or go to <http://www.roea.org> and click on Parish Direc-
tory.

GUARDING THE THOUGHTS, GUARDING THE HEART

by
Hieromonk Calinic (Berger)

One of the major themes in the *Philokalia* and the writings of the Holy Fathers in general is that of the “guarding of thoughts.” A thought is a seed which, when planted in the heart, can affect the totality of not only how we act, but of our entire attitude towards life, towards a particular situation, towards others and even towards ourselves. Thoughts are *powerful*, and can either motivate us or totally discourage us.

For this reason, the Orthodox Fathers placed great emphasis on the guarding of the thoughts and the guarding of the heart. They recommend a constant vigilance over oneself effected by perpetually standing before God in the depth of one’s heart. Here, each thought is brought before Christ to be judged. Unworthy thoughts are expelled from the mind. More simply, we need to pay attention to our inner monologue. If we give place to negative or defeatist thoughts, they will become a prophecy that we ourselves will fulfill.

Prayer is the greatest aid to maintaining positive thoughts. When we invite God into any situation, He will come – and His presence is always one of power, energy and light. He may not reveal Himself immediately, but He is not absent from that moment forward. An old saying goes, “the Lord may not come when you want Him to, but He’s always right on time.” But it is up to us to invite him. A simple “Lord have mercy,” or “Lord Jesus Christ, Son of God, have mercy on me, a sinner” is powerful enough to do this.

Prayer cracks the stronghold of negative or defeatist thinking. God is all-powerful. He created the world out of nothing. There is no situation in our lives too difficult, nor too trivial, for God’s help and action. But again, it’s up to us to make the first move, and to persist in our supplications.

Discouraging thoughts are not necessarily irrational. Often, they are mixed with truths, or half-truths. Sometimes thoughts come to us from others, sometimes from ourselves. But what others think is ultimately meaningless. Only God’s “opinion” matters. Take, for example, both Joseph and David. Both were called by God to be kings, yet both came from large families in which their own brothers and parents did not believe in their calling or abilities. Both were unjustly accused; one imprisoned, the other persecuted. Yet by keeping their eyes focused on God, they did what no one thought they could do. They over-

came the negativity and discouragement of others.

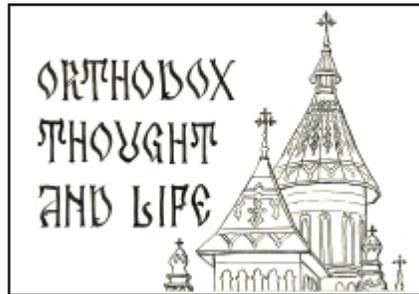
Often, however, our own thoughts are more difficult to conquer than those coming from others. Here we only wrestle with ourselves. This is why prayer is so important – prayer is the bringing in of another, independent perspective: that of God.

How do we know if thoughts come to us from God, or from the devil? What should we do if thoughts of our failings and sins are presented to us? The Fathers give a simple rule: if the thought of a past failing discourages us to the point of depression, draining all our energy and zeal, tempting us to quit every struggle for virtue, or to remain complacent, it is from the devil. If, however, the sorrow such a thought brings gives us a desire to change, energy to repent, fast, pray, forgive, etc., it is from God. St Paul himself talks about these two sorrows: one which is worldly, and brings death; one which is godly, and brings zeal and energy to change (2 Cor 7:10).

If we turn our thoughts over to God for His judgment, they become pure, and catalysts to a correctly ordered life. More than this, healthy

thoughts lead to a healthy, joyful soul, one steadfast even in the midst of great trials. Only a soul filled with God’s love is such, and the first step is in our thinking. Love for God leads to pure thinking, and vice versa. “Love is essentially the banishment of every kind of contrary thought, for love thinks no evil (I Cor 13:5),” wrote St John of the Ladder.

Our thoughts must be turned over to God, such that their effects will be positive. Yes, we need to encourage ourselves in our inner monologue, but most importantly, we need to bring God into our thinking and hearts by prayer. Then our thoughts will become seeds of transformation and victory in our lives, aiding and abetting us to fulfill God’s purposes.

BE A FRIEND OF SOLIA

Send your donation to:
Romanian Orthodox Episcopate
PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240-0185

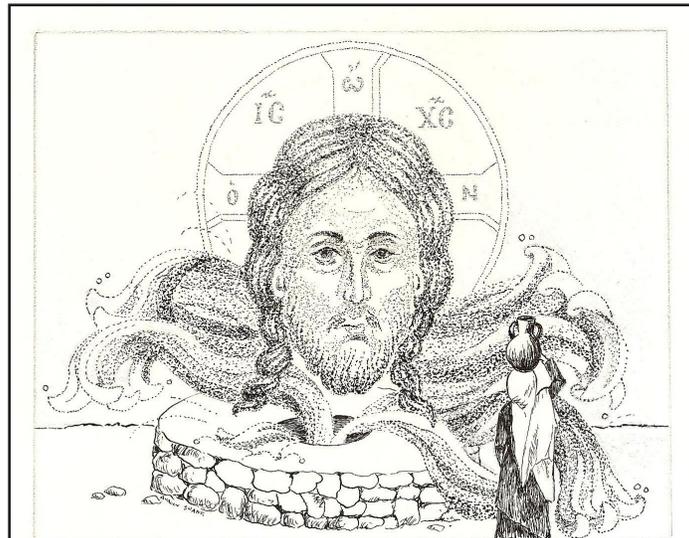
WOMEN AT THE WELL: IN THE MIDST OF THE MUNDANE

During this season in which we bless water, we introduce a new offering from *Solia* for women. This column, entitled “Women at the Well,” is designed to give us, as Orthodox women, a venue in which to strengthen our Orthodox faith, and to provide encouragement and motivation to continually live out that faith in a world which seems to be anything but faith-affirming. As editors, we hope that you, as Orthodox women, will find the offerings helpful in your journey of faith. Our intent in calling it “Women at the Well” is to capture the interest of all women as well as pay honor to that Samaritan woman who, centuries ago, in the midst of the mundane, did what she did everyday: she went to draw water from the well for her household ... and instead, she met the Giver of the Water of Life, and received sustenance from the Well which will never run dry, and which produced new life not only in her, but in those around her (John 4).

She had probably gone to that same well to draw water in the heat of the day, at noon (“the sixth hour”), for as long as she could remember. It was the most common of tasks, but also one of the utmost importance: without water, the livestock could not be refreshed, nor could she prepare a meal, leaving the household to go not only hungry, but thirsty. Her attention to this task may have gone unthanked by the rest of the household, possibly even taken for granted by those whom she loved – and tradition tells us there were many whom she loved. Not only had she had four husbands by this time, but the man with whom she now found herself was not her husband. She had children, two sons, Photinos and Joseph, as well as five sisters: Anatole, Photo, Photis, Paraskeve, and Kyriake. What she found that day, in the midst of the mundane, was not only unlooked for, but life-transforming. She was spiritually thirsting. Yet in the pursuit of her mundane task, she drew from the Deep Well of Living Water – God in the flesh – and was forever changed. She left her bucket - her unprofitable ways - at the well. Her profound repentance and humility led her to follow Christ with courage and faith, and to become remembered by the church for all time as one who is “Equal

to the Apostles.” Tradition teaches us that after the resurrection of Christ, she along with her two sons and five sisters, received Holy Baptism on the day of Pentecost, after which they travelled far and wide preaching the Gospel of Christ. At the time of persecution under the reign of the Roman emperor Nero, she and her family resided in Carthage, on the north coast of Africa. Hearing of the persecution and plight of the Christians in Rome, Photini with her sons and sisters travelled to Rome with the express purpose of winning the emperor himself to Christ. Instead, they

were arrested and all tortured at the hands of the emperor. After converting Nero’s daughter, Domnina, to Christianity, Photini’s sons and sisters were beheaded. She however, was imprisoned, and grieved that she had not received the crown of martyrdom along with her family. Nevertheless, she continued to hymn and bless God while praying for release from this life. She transformed the prison into a house of God, and many in the city who visited her were converted to Christianity by her prayers

Women at the Well

and teaching. After three years, she had a vision in which Christ came to her, making the sign of the cross over her three times. Shortly thereafter, with joy, she gave her soul into God’s hands. She is commemorated on February 26th as well as March 20th. Photini, whose very name means, “the illumined one,” is a model for us all, as Orthodox women, in that she labored in caring for all those around her in love, and in a simple daily task, drawing water (like Martha), she discovered Living Water (like Mary), which she then shared freely as the Good News of the Resurrection. As Orthodox women, we too are often caught up in the midst of the mundane. May we all strive to emulate her faith, repentance, courage and humility regardless of the station or situation in which we find ourselves; and in the midst of the mundane, O Lord, may we also, like Photini, be ever filled with your Holy Spirit, remaining always vigilant and continually seeking after your holiness. In the most unlooked-for moment, unheralded, still and small, may your voice may be heard: “You who are thirsty, go to the water, and all

Cont. on page 15

REFLECTIONS ON THE PHOENIX CLERGY RETREAT

To be honest, when I first heard that we were meeting in Phoenix in October for the 2007 Romanian Orthodox Episcopate Clergy retreat, I was not overly thrilled. All the information I received from other people was that “it’s hot,” but it’s a dry heat.” Oh yeah, I thought, 95 degrees is 95 degrees! Most of us arrived on Monday for dinner. His Eminence, Archbishop Nathaniel, as usual was the perfect host. He greeted us individually as a father would greet his children, and we chatted after dinner and discussed the coming events until bed time. The following morning, we started our first session with morning prayers (this was our start every day). After prayers, we had breakfast ... food, fun and socializing with the other clergy!

Then we convened for our first session. The speaker was Father Constantine Nasr from the Antiochian Archdiocese. Generally, the topic was about “The Advice my Father Gave me, as a Priest”. The first thing he said, was that his dad told him: “As a priest, be prepared to be kissed ... and kicked, loved ... and betrayed, praised ... and insulted. This was the basic premise of Father Constantine’s presentation as it affects Clergy, and how the Parishioners and Parish affect each other and visitors. He also emphasized the need to encourage, support, love, be patient and forgive one another and the whole Body of Christ. Finally, he also spoke about the fact that the church is not a club - it is a hospital for everyone of all backgrounds.

After the session ended, we traveled to St. John the Baptizer Church, in Glendale, Arizona, to bless the new Parish House. Prior to the house blessing, we held evening prayers in the newly-consecrated church. After these events, we were invited to a delicious dinner sponsored by the Parish and hosted by Parish Priest, Fr. George Libotean.

The following day started as usual, with prayers and breakfast. Then Father Calinic Berger and Father David Wey made presentations regarding youth involvement in church and especially their participation in Project Mexico and St. Innocent Orphanage over the past few years. The primary point made was that all the work and planning by the priest cannot go very far unless there is some real teaching and direction by parents. Children of any age need parental support, direction and discipline to learn and grow in the Orthodox Faith. Father Calinic made a number of suggestion about retreats, and there was discussion on what plans would fit best with certain age groups.

After the discussion on youth, we had an informal session with His Eminence Archbishop Nathaniel. We discussed the enthronement of the new Romanian Patriarch. In addition, His Eminence described the progress made by the Romanian Faithful and some of the diffi-

His Eminence, Archbishop Nathaniel (center) with clergy who attended the Retreat

culties and dangers present in this fledgling democracy. We also heard about “Dynamic Tradition,” which basically means that our Holy Tradition is not stuck in the mud, or old, or pass , but rather is living and and should be taught and presented as such.

In the afternoon, His Eminence, Archbishop Lazar Puhalo made a detailed presentation on a number of topics which included:

- The Creation narrative as the basis of our life.
- Egoism, self love, and selfishness as the “venom of Eden”.
- The Church not being relevant to society - it must be a place of spiritual healing, and can only be this if we, the faithful of the church, show love to outsiders.
- Ego must be conquered for us to truly be spiritual.
- Baptisms, Weddings and any of the Sacraments of the church are not “voodoo rituals,” but rather spiritual, holy celebrations that connect us, in faith, with God.
- Faith equals orientation of the soul towards the will of God. Also, you can have all the facts and still have no faith.
- Only marriage can reveal the divine relationship of the covenant of God. After Adam was created, God created Eve, not a monastic brotherhood.

Archbishop Lazar’s dissertation went on into the afternoon and evening until supper. It was intense and detailed, and left us with much to consider.

After supper, we had a second informal session with Archbishop Nathaniel. Even though it was optional, everyone attended. We heard about his work with the Holy Synod of the Orthodox Church in America and some of the frustrating issues that will need great patience and prayer to resolve. Throughout the retreat, His Eminence took time to council his priests as the need arose. God grant our Archbishop, long life strength, patience and wisdom - he will need it with his priests!

V. Rev. Fr. Michael Lupu

GROWING SPIRITUALLY AT HOLY CROSS ORTHODOX CHURCH, HERMITAGE, PENNSYLVANIA

By Teva Regule

Introductory note: *For the past few years, I have attended Holy Cross Greek Orthodox School of Theology, enrolled in the Master of Divinity program. It has been a very rewarding time in my life. I have examined and, hopefully, grown in my faith. At various times in the program, we are asked to reflect on some of the formative spiritual experiences and influences in our lives. I share my thoughts below.*

The Church has always been a part of my life. I was baptized as an infant and grew up in the Orthodox Church in America within the Romanian tradition. As a young girl and into my teenage years, I was involved in numerous Church activities including attending Church School, going to Church camps (later, counseling and teaching at those same camps), and participating in the local youth group, the American Romanian Orthodox Youth (AROY). I later served on the National Board of AROY for ten years, two as the National President. All of these activities helped to form my identity as an Orthodox Christian, but it was the experience of liturgical renewal in my local parish that had a more transformative effect on my life. It began when I was fourteen years old and is the basis for my interest in liturgical theology and my belief that the liturgy, when celebrated as intended, is the best paradigm for our faith formation.

The liturgy of the Church has many purposes. It is the context in which we gather as and become Church, the community of believers. It is an opportunity to experience God on both the vertical (i.e. personal—"me and God") and horizontal (i.e. communal—"me and God through my neighbor") levels, as well as through the Church community throughout the ages. We do not know God generally. We know Him by how he has revealed Himself to us. In response, we offer God thanksgiving and worship. The liturgy is also an opportunity to grow in our relationship with God. It is replete with opportunities to know God and to grow in that relationship.

The first and most dramatic change in my liturgical life was that the service began to be celebrated in English, the common language of the people of the community. This was not some type of quasi-Elizabethan English that is removed from our experience and more open to misunderstanding, but the language that we all understood and spoke—*modern* English. All of a sudden, I actually understood (at least on a cognitive level) the words of the service. God was now more familiar to me. I felt an immediate intimacy with Him through the text that had been missing, and my rela-

tionship with Him grew deeper as a result. (I was to learn later that the original Greek of the liturgical texts refers to God in the familiar (e.g. "You" and "Your"), and that using the Old English designations, "Thee" or "Thy", references that are now perceived to be more formal designations, actually distorts our understanding of the relationship we should have with God.)

All the prayers of the service—the *prayers of the people*—were now prayed as was originally intended and practiced in the early Church, *aloud* for all to hear and pray and not while anyone else was singing. (If one notices, they are all written in the first person plural, except for the prayer said by the priest during the Cherubic Hymn, where he prays for his worthiness to offer the sacrifice.) Now, not only did I understand the words, I began to understand the "Christian story." To this day, my favorite prayer is the Prayer before the Gospel, the first *epiclesis* or calling down of the Holy Spirit. It is here that we *all*, as the people of God, call on God to allow the Gospel story to speak to us—to learn and participate in the Christian story. As we continue the service, in the Anaphora section of the Liturgy, we not only hear of the entire history of salvation from a Christian perspective, but participate in its re-telling, allowing us to re-live it on some level—to enter *into* the event. I am not sure that I could have articulated the meaning of the Anaphora when I was fourteen, but I understood it by experience and, subsequently, would construct a fuller understanding. Moreover, anytime there were variable parts to the service (e.g. Feast Days or when the Liturgy of Basil or the Pre-Sanctified Gifts were celebrated), handouts were available with the text so we could all follow along. These gave everyone the opportunity to experience and appreciate the variety and richness of our liturgical tradition.

The essential understanding of the Liturgy as the "work of the people," a dialogue between the priest and the people, was inculcated into our spiritual psyche. This meant that we had a part to play. The Liturgy was not just some "show" for which we were mere spectators. We were all co-celebrants. In addition to hearing and praying the prayers, we were encouraged to all sing the responses of the service. Although the congregational singing approach may not have always sounded the best, it is because of this practice that I know all of the responses of the service by heart and have been able to more fully integrate the experience of the liturgy into my being. We were encouraged to give our "Amen" (i.e. "So be it.") to the ends of each

prayer, sealing our acceptance. Moreover, we were encouraged to give our “Amen” not only to the words of Institution (“Take, eat, this is my body which is broken for you, for the forgiveness of sins. ...”), but also the Consecration (“And make this bread the precious body of Your Christ—*Amen*. And that which is in this cup, the precious Blood of Your Christ—*Amen*. Changing them by Your Holy Spirit—*Amen*. *Amen*. *Amen*.”), reflecting the Orthodox belief that it is the *entire community* (and not just the person of the priest) who calls upon the Holy Spirit during the Eucharistic celebration to change the bread and wine into the Body and Blood of Christ.

We all together recited the Creed and Lord’s Prayer found in our Liturgy books. I would learn later that the translation of the Lord’s Prayer found in our books (ROEA) is one of the most accurate translations of our Lord’s words (e.g. God is a personal “Your”. In addition, we are praying to be delivered from the “evil one,” not just some amorphous evil.) At Vespers, we all recited Psalm 103/104. It is because of this active participation that I know the basic teachings of the Trinity—Father, Son, and Holy Spirit (the Creed), our relationship with God (as an intimate “Father”) and what that means for our lives, and our relationship with creation (Ps. 103/104). In the communal liturgy, we pray as we believe.

Just as in the early Church, we were encouraged to greet one another in the name of Christ (“Christ is in our Midst!”) and ask forgiveness from one another through the sharing of the Kiss of Peace. By this small gesture, we experienced the love of God through the community of the assembly and prepared to receive Him more fully through Holy Communion. And we were encouraged to receive Holy Communion regularly, not just the obligatory once or four times a year. As we learn from the prayer of the Anaphora, we receive the body and blood of Christ for “awakening of the soul, forgiveness of sins, communion of the Holy Spirit, and for fulfillment of the Kingdom of Heaven...”. Holy Communion is a way to unite us to God and to one another.

The Holy Doors were open for the entire service, inviting the people to be a part of the service. I was now a part of the celebration! Although reasons for the practice of closing the doors at various times in the liturgy are more complex than space allows me to develop here, the practice was actually a fairly late development in our liturgical tradition. It was an “innovation,” based primarily on a disconnection between the prayers and the actions of the service.

Lastly, we were encouraged to participate in the liturgical ministry of the Church. A large circle of lay people, both men and women, were invited to read the Epistle. I volunteered and learned how to read the Epistle and have continued doing so to this day. Even now, every time I am scheduled to read the scriptures, I have taken special care to read and reflect on them beforehand. The letters of the Bible were meant to be

read aloud to the brothers and sisters of the community. When I read them in the Eucharistic assembly, I am participating in an experience that has its origins in the beginning of the Church. Both the community and I are connected to the Early Church, as well as the Church through time through the public reading of Scripture.

It wasn’t until much later that, as someone with theological training, I was asked to give my first sermon. It was a challenging opportunity, but a spiritually enriching one. I have since preached in a variety of liturgical settings, but I will always remember my first sermon in my home parish and the support of the community there. By meditating and reflecting more fully on the text, I was able to learn about and relate to God in a way I had not previously experienced. I felt honored to be able to share my insights with my sisters and brothers in Christ. I hope I deepened their understanding of God and what He has done for us, and enhanced their experience of God through the Liturgy.

My home parish was also the setting for leading my first adult retreat entitled, *Growing Spiritually through Liturgy*. It was here that I was able to share with the community the insights that I had acquired from my years of formal study of liturgy and remind all of us of the riches that are within our reach.

My experience of liturgy growing up was life-giving. But I didn’t realize how foundational and formative it had been until I came to seminary. It was at seminary that I was able to integrate and articulate more fully all that I had learned within the liturgical setting growing up. For instance, because I had *heard and prayed* all the prayers of the service my whole life, I had an excellent foundation in the core principles of our understanding of God and what He has done for us. Moreover, I not only heard and understood them, but had *experienced* their power, a critical aspect of faith formation.

Participation in the liturgy helped to form my Christian identity. However, our liturgical celebration not only helps to inform and form our Christian identity (e.g. “This is what our people do...”), but can *transform* our lives. My experience of liturgy had helped me to learn and experience the Christian story and to grow in my relationship with God. There are plenty of opportunities to grow closer to God in our liturgical life. My early liturgical experience helped me to do so and provided the foundation for still more transformative experiences and understanding of God—the Glory that is never ending.

ANCIENT FAITH RADIO

Internet-based Orthodox Radio
www.ancientfaithradio.com

WHERE DO WE PRAY?

Too often, we hear too many people claiming that they have a good spiritual life and that they have a personal relationship with God, but they almost never go to a church unless there is a special event in their families; and when you ask them how they keep in touch with God, where they pray, they answer that God is everywhere and that one does not have to go to church to pray, because Jesus said that (and they quote from the Bible): “When you pray, go into your room, and when you have shut your door, pray to your Father who is in the secret place; and your Father who sees in secret will reward you openly” (Matthew 6:6). Moreover, they argue, Jesus began His public ministry by retiring into the wilderness by Himself to pray alone (usually they don’t say a word about fasting, even if this is what the Gospel of Matthew says, that Jesus did fast in the wilderness); and, if you do not seem to be convinced by their arguments, they remind you that, after the feeding of the five thousand people (Matthew 14:13-21 and the parallel texts), “He went up on the mountain by Himself to pray” (Matthew 14:23); and, before His passion, He prayed again by Himself in the Garden of Gethsemane (Matthew 26:39).

In spite of these “very strong arguments,” it seems that Jesus’ disciples did not pay too much attention to His commandment to pray only by yourself, individually. Right after His Resurrection, Jesus found His apostles assembled in the same place, the doors being locked for fear of the Jews (John 20:19); however, He did not scold them for being together. On the contrary, what we observe from that episode is that Thomas, who was not with the other apostles, was deprived of the great opportunity of seeing the Resurrected Lord. Only after eight days, when Thomas was “with them”, did he have a chance of seeing the Lord.

For the forty days after His Resurrection, St. Luke says that Jesus, “being assembled together with them (the disciples), He commended them not to depart from Jerusalem, but to wait for the Promise of the Father” (Acts 1: 4) and being so “assembled” He ascended into heaven; and indeed, after ten more days, when the Holy Spirit descended, He found the disciples again in the situation of being “with one accord in one place” (Acts 2:1); and, to our exasperation, instead of following Christ’s commandments of individualism, after St. Peter’s sermon on the day of Pentecost, when three thousand people were baptized and received the gift of the Holy Spirit, “they continued steadfastly in the apostles doctrine and fellowship, in the breaking of the bread, and in prayers” (Acts 2:42). St. Luke says further that “all who believed were together, and had all things in common and sold their possessions and goods and divided them among all, as anyone had need. So continuing daily with one accord in the temple, and breaking bread from house to house, they ate their food with gladness and simplicity of heart, praising God and having favor with all people.

And the Lord added to the church daily those who were being saved” (Acts 2:44-47).

However, the Apostles and the first Christians did not make use only of liturgical prayer, but, as the Bible reveals to us, “Peter went up on the housetop to pray, about the sixth hour” (Acts 10:9) and Cornelius narrates that “at the ninth hour, I prayed in my house” (Acts 10:30). Therefore, besides public prayer, there were moments when they prayed alone.

Probably you are really confused now and you are asking yourself: Is the Bible telling us to pray alone, individually or together with the other faithful? In order to clarify this issue, let us look again at the above quoted situations from the Bible in order to get a better understanding:

Jesus did not begin his public ministry by His retreat into the wilderness, but by uniting himself with us in the mystery of Baptism, by letting Himself be baptized by John the Baptizer. It is very true that, after His Baptism, He retired into the wilderness where He “fasted for forty days and forty nights”. However, the succession of events is very important: only after His Baptism, only after He mystically united Himself with us and after the Descent of the Holy Spirit upon Him, He went into the wilderness. The meaning of this succession is that Jesus did not go in the wilderness by Himself and for Himself, but He went with us and for us in order to be, together with us, triumphant over the power of evil.

More than this, St. Luke tells us that, when Jesus returned from His above- mentioned retreat, “He came to Nazareth, where He had been brought up. And, as His custom was, He went into the synagogue on the Sabbath day, and stood up and read” (Luke 4:16). I underlined the words in St. Luke’s account that Jesus’ “custom was” to go to the synagogue, to pray together with the other faithful of Nazareth. This Gospel reading (Luke 4:16-22) is assigned in the Orthodox Church to be read on September 1st, the beginning of the Church Year, because it constitutes the beginning of Christ’s preaching; and, this happened in the synagogue in Nazareth.

Yes, Jesus went to pray by Himself after the feeding of the five thousand people, but the fact that he came when His disciples were in danger, tells us that, in fact, even when he prayed by Himself, He was in communion with His disciples. One more aspect should be mentioned here concerning that episode: when Peter left the boat to go to Jesus by himself, he was very close to drowning.

When Jesus went to pray in the Garden of Gethsemane, He asked His disciples to go with Him and, when they entered the garden, He asked them to sit there while He went to pray “over there” (Matthew 26:36) (somewhere close to the place where they were). Then He took Peter, James and John with Him and said to them: “My soul is exceedingly sorrowful, even to death. Stay here and watch with Me.” He went a little farther and fell on His

face, and prayed, saying, "O My Father, if it is possible, let this cup pass from Me; nevertheless, not as I will, but as You will." Then He came to the disciples and found them sleeping, and said to Peter: "What? Could you not watch with me one hour? Watch and pray, lest you enter into temptation. The spirit indeed is willing, but the flesh is weak" (Matthew 26:38-41). Christ Himself, "true God from true God", asked His apostles to pray together with Him.

However, there is one more argument given by those who disregard public prayer, which I have not discussed yet. More specifically, the very first one: the above quotation from Matthew 6:6. In *The Orthodox Faith*, Fr. Thomas Hopko says that "In the spiritual tradition of the Church, the words of Christ 'go into your room' have been interpreted in two ways. First of all, they have been understood to be a literal commandment. The praying person must close himself off physically during times of prayer in order to pray secretly and to avoid being seen."

"Secondly, these words of Christ have been understood to mean that the praying person must enter within himself, praying secretly in his mind and heart at all times, without displaying his interior prayer to others. Thus the 'room' which one must 'go into' is the 'room of the soul'. The room of the soul is the body; our doors are the five bodily senses. The soul enters its room when the mind does not wander here and there, roaming among the things and affairs of the world, but stays within, in our heart. Our senses become closed and remain closed when we do not let them be passionately attached to external sensory things, and in this way, our mind remains free from every worldly attachment, and by secret mental prayer unites with God its Father." (*St. Gregory Palamas, 14th c., How All Christians Must Pray Without Ceasing*).

Therefore, our prayer should not be only in our room, but rather, wherever we go and at all times, as St Paul advised the Thessalonians: "Pray without ceasing" (1 Thessalonians 5:17). Unceasing prayer, especially the Jesus Prayer, is widely used in the Orthodox Church and represents one of the characteristics of Orthodox spiritual life. However, Christ did not go into the wilderness for Himself, He did not forget about His disciples when He prayed on the mountain while they were "tossed by the waves" (Matthew 14:24), and He did not forget about His apostles before His passion and even about His torturers when He was on the Cross. Rather, He was in communion with them, praying for them, with them or asking them to pray with Him, in the same way we have to be in communion with the Church even when we pray "in our room". "Personal prayer is possible only in the context of the community. Nobody is a Christian by himself, but only as a member of the Body. Even in solitude, 'in the chamber', a Christian prays as a member of the redeemed community, of the Church" (G. Florovsky, "Prayer Private and Corporate").

There is a very strong connection between personal prayer and liturgical prayer of the Church. Without a

strong personal prayer life, we cannot really participate in corporate prayer. "When a person participates in the liturgical prayer of the Church, he can only do so effectively to the extent that he prays by himself, at home, and in his own mind and heart. The one who 'prays without ceasing' is the one who offers and receives most in liturgical prayer. When one participates in the liturgical prayer of the Church, he should make every effort to join himself fully with all the members of the body. He should not 'say his own prayers' in church, but should pray 'with the Church.' This does not mean that he forgets his own needs and desires, depersonalizing himself and becoming but one more voice in the crowd. It means rather that he should unite his own person, his own needs and desires, all of his life with those who are present, with the church throughout the world, with the angels and saints, indeed with Christ Himself in the one great 'divine' and 'heavenly liturgy' of all creation before God." (Thomas Hopko, *The Orthodox Faith*)

When our Lord Jesus Christ taught the people how to pray in their "room", he even gave us the words that we should use: "In this manner, therefore, pray: 'Our Father who are in heaven'É" (Matthew 6:9), and He gave us the well known Lord's Prayer which became the model for all the prayers of the Church; and as we can see, Jesus did not teach us to pray for ourselves when we pray alone. He did not say "My Father who are in heaven", give me this and thatÉ, but He said "Our Father who are in heaven"É"give us", "forgive us as we forgive", "do not lead us" and "deliver us". Even in our "room," we have to pray for all people, in the plural. Following the example of the Lord's Prayer, the Holy Liturgy (which means common work) of the Orthodox Church has all the prayers in the plural. The only two situations when we say "I" instead of "we," are the times when we do not really pray, but we confess a belief which is personal and has to be expressed personally: the reciting of the Creed and the prayers before receiving Holy Communion.

Therefore, there is no contradiction between private or corporate prayer, but the two ways of prayer are strongly interrelated, and we cannot have a real relationship with God if we disregard one or the other. Our private prayer has to be in communion with the Church, embracing in our prayer all the members of the Church and even beyond this, all those who are called to become members of Christ's body. The private prayer performed in love, the private prayer which worships God who is love (1 John 4:16) and prays with love for His image becomes liturgical; and, all those small voices of love, that pray in their rooms with love, feel a huge desire to become, and they do become the one voice of the Body of Christ which worships God with "one mouth and one heart".

Praying with you and for you,

Fr. Cosmin Sicoe

HIERARCHAL SCHEDULE

June 24. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

June 28 – July 1. Grass Lake, MI. Vatra Romaneasca. Annual Church Congress.

July 5-6. Syosset, NY. OCA Chancery. Spiritual Consistory.

July 7. Grass Lake, MI. V.D. Trifa Romanian-American Heritage Center. Round Table Discussion.

July 8. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

July 8-21. Grass Lake, MI. Vatra Romaneasca. Camp Vatra for Seniors.

July 15. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

July 16. Detroit, MI. St. Andrew House – Center for Orthodox Christian Studies. Board Meeting.

July 22. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

July 29. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

July 29-August 11. Grass Lake, MI. Vatra Romaneasca. Camp Vatra for Juniors.

July 31-August 1. Syosset, NY. OCA Chancery. Holy Synod Meeting.

August 3-6. Ellwood City, PA. Transfiguration Monastery. Patronal Feast day services for 40th Anniversary.

August 12. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

August 14-15. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Patronal Feast day services for 20th Anniversary.

August 18. Hamilton, ON. Campul Romanesc. Visit. Evening: Kitchener, ON. St. John. Great Vespers.

August 19-20. Hamilton, ON. Campul Romanesc. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy. Monday: Conference. Presentation about Icons.

August 25-27. Montreal, QC. Saturday: Holy Brancoveanu Martyrs Mission. Blessing of Iconostasis. Sunday: Annunciation. Blessing of Altar and Church. Hierarchal Divine Liturgy.

August 31-September 2. Southfield, MI. St. George Cathedral. Annual AROY Conference. Saturday: Great Vespers. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy. Ordination of Subdeacon Laik Misikir to Holy Diaconate.

September 7. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Vigil for Feast of Birth of the Birthgiver of God and Ever-Virgin Mary.

September 8. Grass Lake, MI. Vatra Romaneasca. Hierarchal Divine Liturgy for Patronal Feast day of Diocesan Chapel concelebrated with Bishop Irineu.

September 9. Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul. Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Bishop Irineu. Ordination of Deacon Horatiu Cristian Balanean to Holy Priesthood.

September 10-12. Detroit, MI. St. Andrew House – Center for Orthodox Christian Studies. Conference for Lutherans.

September 13-16. Oregon City, OR. Descent of Holy Spirit. Saturday: Consecration of the Church and Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Bishop Irineu. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy.

September 19. Detroit, MI. Ecumenical Conference program.

September 21-23. Winnipeg, MB. St. George. Saturday: Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. Parish's 45th Anniversary Celebration.

September 24. Toronto, ON. St. George. Funeral Service for a Priest for Fr. Nicolae Zelea.

September 25. Toledo, OH. Receiving of relics of St. Raphael of Brooklyn.

September 26-October 2. Bucharest, Romania. Enthronement of Patriarch Daniel.

October 4-10. Phoenix, AZ. Clergy Retreat.

October 11-12. Washington, DC. Annual Congress of Romanian Americans Meeting.

October 13-14. Hagerstown, MD. St. Philothea of Arges Mission. Hierarchal Divine Liturgy. 5th Anniversary of Mission.

October 15-18. Syosset, NY. OCA Chancery. Holy Synod Meeting.

October 19-20. Cleveland, OH. St. Mary Cathedral. Annual Orthodox Brotherhood USA Conference.

October 20-21. Alliance, OH. St. Nicholas. Saturday: Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. 95th Anniversary celebration.

October 22-24. Detroit, MI. Ascension Monastery. New Clergy Conference.

October 26-27. Crestwood, NY. St. Vladimir's Orthodox Theological Seminary. First participant in "Hierarchs in Residence" Program. **Saturday:** Hierarchal Divine Liturgy. Ordination of Deacon Paul Coats to Holy Priesthood.

October 27-28. Bridgeport, CT. St. Dimitrie. Saturday: Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy for St. Dimitrie Patronal Feast day.

October 31. Detroit, MI. Visit of Armenian Patriarch Karekin I.

November 1-3. Chicago, IL. Sts. Peter & Paul Greek Orthodox Church, Glenview, IL. Orthodox Christian Laity 20th Anniversary Conference.

November 4. Chicago, IL. St. Mary. Hierarchal Divine Liturgy.

November 6. Detroit, MI. Sacred Heart Seminary. Orthodox / Catholic Dialogue.

November 10-11. Southfield, MI. St. George Cathedral. Saturday: Great Vespers. Reception and Tribute to Bishop Irineu on 5th Anniversary of Consecration. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Bishop Irineu. Banquet.

November 17. Grass Lake, MI. Vatra Romaneasca. Episcopate Council meeting.

November 18. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

November 20-26. Paris, France. Holy Archangels Michael & Gabriel Church. Celebration of 125th Anniversary. **Saturday:** Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy.

November 27-28. New York, NY. Holy Virgin Protection Cathedral. Funeral Services for Archbishop PETER (L'Huillier).

November 29. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Vespers for St. Andrew Feast day.

November 30. Detroit, MI. Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy for St. Andrew Feast day. Meeting of St. Andrew House Board.

December 2. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

December 5-6. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Wednesday: Vespers for St. Nicholas Feast day. **Thursday:** Hierarchal Divine Liturgy.

December 9. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

December 11-13. Syosset, NY. OCA Chancery. Holy Synod Meeting.

December 23. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

December 24. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Vigil for Nativity of the Lord.

December 25. Southfield, MI. St. George Cathedral. Hierarchal Divine Liturgy for Nativity of the Lord.

December 26. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy – Synaxis of Birthgiver of God.

December 27. Detroit, MI. Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy – St. Stephen the First Martyr.

December 29-30. Canton, OH. St. George. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy. Marriage of Alexandra Treff, daughter of Fr. George & Psa. Paula Treff.

CLERGY & PARISH CHANGES

CLERGY

ANTONESCU, Rev. Fr. Cosmin, in addition to his duties as Parish Priest of Holy Trinity Church, Youngstown, OH, was appointed National ARFORA Board Spiritual Advisor effective July 10, 2007.

ARDELEAN, Rev. Deacon Emil, was ordained to the Holy Priesthood on February 24, 2007 at Holy Archangels Michael & Gabriel Church, Sacramento, CA, by His Grace, Bishop IRINEU, and assigned as Parish Priest of Holy Archangels Michael & Gabriel Church effective February 24, 2007.

BALANEAN, Rev. Deacon Horatiu Cristian, was ordained to the Holy Priesthood on September 9, 2007 at Sts. Peter & Paul Church, Dearborn Heights, MI, by His Eminence, Archbishop NATHANIEL and assigned as Assistant Priest of Sts. Peter & Paul Church effective September 9, 2007.

BOGDAN, Rev. Fr. Ioan, was assigned as Parish Priest of St. Dimitrie the New Mission, Denver, CO, effective October 1, 2007.

BRATOSIN, Rev. Deacon Carol, was accepted into the ranks of the clergy of the Romanian Orthodox Episcopate by the Episcopate Council on November 17, 2007, and attached to Nativity of the Ever-Virgin Mary Church, Elmhurst, NY.

BULZ, Rev. Fr. Gabriel, was released from his duties as Parish Priest of St. Parascheva Mission, Phoenix, AZ, and assigned as Parish Priest of Sts. Constantine & Helen Church, Lilburn, GA, effective December 1, 2007.

CUDRITESCU, Very Rev. Fr. Ionel, in addition to his duties as Parish Priest of St. John the Evangelist Mission, Toronto, ON, was appointed Dean of Eastern Canada effective December 1, 2007.

DINCA, Rev. Fr. Marius, was accepted into the ranks of the clergy of the Romanian Orthodox Episcopate by the Episcopate Council on November 17, 2007, and attached to Descent of the Holy Spirit Church, Oregon City, OR.

FETEA, Very Rev. Fr. Adrian, was released from his duties as Parish Priest of Descent of the Holy Spirit Church, Merrillville, IN, effective December 8, 2007.

IANCU, Rev. Fr. Ion, was accepted into the ranks of the clergy of the Romanian Orthodox Episcopate of America on June 28, 2007, and was assigned as Parish Priest of Nativity of the Birthgiver of God Mission, Laval, QC, effective July 28, 2007.

FILIMON, Very Rev. Archimandrite Mihail, at his own request, was released from his duties as Abbot of Holy Ascension Monastery, Detroit, MI and the ranks of the clergy of the Romanian Orthodox Episcopate, effective January 10, 2008. He was released to Metropolitan HERMAN of the Orthodox Church in America for canonical release to the Patriarchate of Romania.

LIBOTEAN, Very Rev. Fr. George, was assigned as Temporary Administrator of St. John the Baptizer Church, Glendale, AZ, effective September 1, 2007.

LUPU, Very Rev. Fr. Michael, in addition to his duties as Parish Priest of Nativity of the Ever-Virgin Mary Church, Calgary, Alberta, was appointed Dean of Western Canada effective December 1, 2007.

MACARIE, Rev. Fr. Alin, was suspended from his duties as Parish Priest of Sts. Constantine & Helen Church, Lilburn, GA, and from all priestly functions, effective October 30, 2007.

MISIKIR, Subdeacon Laike, was ordained to the Holy Diaconate on September 2, 2007 at St. George Cathedral, Southfield, MI, by His Eminence Archbishop NATHANIEL and assigned to St. Raphael of Brooklyn Church, Detroit, MI, effective September 2, 2007.

MUNTEANU, Rev. Fr. Alin, was released from his duties as Parish Priest of St. John the Baptizer Church, Glendale, AZ, effective September 1, 2007, and was assigned as Administrator of Exaltation of the Holy Cross Mission, Phoenix, AZ, effective November 17, 2007.

PARAU, Very Rev. Fr. Vasile, was released from his duties as Assistant Priest of St. John the Baptizer Church, Glendale, AZ, and assigned as Parish Priest of St. Parascheva Mission, effective December 1, 2007.

PASCA, Rev. Fr. Ciprian, was accepted into the ranks of the clergy of the Romanian Orthodox Episcopate by the Episcopate Council on November 17, 2007, and assigned as Parish Priest of St. Elijah Mission, Richmond Hill, ON.

RESIGA, Very Rev. Fr. Mihaiu, was blessed to retire from active service to the Church effective January 1, 2008.

ROSU, Very Rev. Fr. Eugen, at his own request, was released from his duties as Parish Priest of Holy Resurrection Church, Warren, OH, effective December 8, 2007.

STOICA, Rev. Deacon Narcis, was ordained to the Holy Priesthood on December 30, 2007, in the Church of Radu Voda Monastery, Neamtz, Romania, by His Grace Bishop VARSANUFIE (Prahoveanul). He was assigned as Parish Priest of Nativity of the Ever-Virgin Mary Mission, Cambridge, MA, effective March 2, 2008.

PARISHES / MISSIONS

PHOENIX, ARIZONA – Exaltation of the Holy Cross Mission was accepted as a Mission of the Romanian Orthodox Episcopate by the Episcopate Council on November 17, 2007.

RICHMOND HILL, ONTARIO – St. Elijah Mission was accepted as a Mission of the Romanian Orthodox Episcopate by the Episcopate Council on November 17, 2007.

REFLECTIONS ON “MARCH FOR LIFE 2008”

This year, I again attended the annual March for Life on the Mall, on January 22nd. It was very heartening to see so many people, a “multitude that could not be counted.” Estimates range over 100,000 marchers — maybe double even that, and I wouldn’t be surprised. I could see neither a beginning nor an end to the crowd anywhere. What was also beautiful was the vast number of young people, teens and college students, which perhaps made up at least half the group. I’m encouraged by them, because they are learning early on and in greater and greater numbers that abortion is no real choice at all, but a systematic failure of society to provide for and protect its most vulnerable, both children and parents. They understand that this choice is pushed upon them by a culture that does not really wish to face the consequences of its own sinfulness, a society that does not want to deal with their “little problem,” and provide real alternatives. Perhaps they are so much more aware now than my generation was at that age, because now it is no longer a theoretical debate on the ethics of the issue. Now we have the stark reality of 43 million+ abortions effected in this nation alone, countless men and women wounded, “aborted,” mothers and fathers who now know the truth, who have felt the pain and hopelessness of their “choice,” and aren’t afraid to talk about it. Instead of building generations of responsible, ethical young adults, we’ve actually increased their irresponsibility, immorality, and irreverence for life. And many of them, in the innocence of youth, are disgusted with us for it. Good for them!

I was also humbled by our small Orthodox contingent, miniscule in comparison to the Roman Catholic juggernaut that dominates the pro-life movement. I was bemused by what they must all think when our all too small cadre of bishops get up on the stage in their impressive black robes and kamilavki (hats) like some medieval clerical Mafiosi. We cannot compete with the fire of the AME pastor, the salt of the Brooklyn Rabbi Levin, the masses of the Catholics and the blare of the contemporary Christian singers. But I am glad we are there, as foolish as we seem and sometimes even feel. But I also wish more of us were there.

You know that I, as your priest, in comparison to some, do not make many political pronouncements. It is not because I am not convinced or convicted of any ideals, but rather perhaps because I respect that each of you may or may not be as well. I consider carefully my position as your pastor. While I know for myself, I am a pro-lifer, and that pretty much, certain positions are a deal breaker for me being able to vote for certain candidates, I would never tell you that you cannot consider yourself a Christian because of your political

views or who you wish to vote for. None of those who serve have clean hands, and even our most pro-life leaders often make unsavory compromises. I always remember St. Constantine the Great, who nevertheless because of the duties of state and the moral burden of his actions as ruler, chose to forestall baptism until the end of his life. Yet, he is a saint. For these reasons, I am unashamed to confess that I am a diehard independent, and that my vote will always have to be earned. I encourage you all to approach things the same way! At the same time, I refuse to be told that a priest should keep his nose out of things, and that his job is to only teach spiritual things, and leave the earthly to the rest. I would not be much of a shepherd if when I saw the wolves and the snakes bearing down, I didn’t stop and stand and warn all of you, the flock entrusted to me.

So I offer my reflections to you in the hopes of inspiring a bit of a pro-life worldview in you that you might hold accountable not only those whom our country elects to office, but also yourself in all the ways of your conduct. To be truly pro-life is not just about those for whom we vote, though it really cannot be separated from it. To be pro-life is to hold an entire worldview which sees life, liberty, and the pursuit of happiness as gifts from our Creator to be cherished and protected for all. It means taking some personal responsibility to create a more compassionate and, yes, Christian world in which sinners can find forgiveness and assistance in healing from abortion, but also supporting our terrified and unprepared mothers and fathers (for whether they know it or not, this is what they are as soon as conception occurs), so that they do not commit to abortion and live for fear. It also means defending the elderly and the infirm, the terminally ill, the disabled, and children, not just with lips but with loving presence, visitation, acts of charity performed with hands and hugs and smiles and not just check-books. It means being able to accept the sin in our own families and not trying to make our children appear as above the reality of pre-marital indiscretions. Remembering that 25% or so of abortions are for married women past their early 20’s, we need to give the encouragement to our peers to be pro-family and even pro-big-family, being mindful of what is happening in Europe where birth rates have declined so much, that western civilization has with them.

Let us stand up for some “truth in advertising.” Let us not allow any politicians to tell us that they can be against the ban on partial birth abortion “because there was no exception for the health of the mother,” when we already know that there is no medically necessary

Cont. on page 13

V. REV. DR. CASIAN FETEA

1953 - 2007

The **Very Reverend Dr. Casian Stefan Fetea**, parish priest of The Nativity of the Ever Virgin Mary Church, Elmhurst, NY and Dean of the Atlantic Deanery, unexpectedly fell asleep in the Lord on 28 December 2007, the result of a massive stroke.

Casian Stefan Fetea was born on 6 September 1953 to Stefan and Floare (Boldis) Fetea in Brusturi, Bihor, Romania. He attended the Theological

Seminary in Caransebes (1968-1973) and the Theological Institute in Bucharest (1974-1978) receiving a Master of Theology in 1982. In 2003, he earned Doctorate in "History of Religions" from the University of Bucharest Faculty of Orthodox Theology under the direction of Professor Dr. Remus Rus. Father Casian, in addition to his native tongue Romanian, also spoke Hungarian, English, Italian and French. He could also serve in Slavonic.

Casian Fetea was ordained into the Holy Diaconate on 26 December 1976 in Satu Mare and into the Holy Priesthood on 27 December 1976 by Bishop VASILE (Coman) of Oradea. Fr. Casian served parishes in Vintere, Beius (1977-1984) and Chistag, Oradea (1984-1986).

Father Fetea, with his Preoteasa Maria and his father, immigrated to the United States in 1986 and was granted citizenship in 1991. He applied to and was accepted into the Romanian Orthodox Episcopate of America, and then assigned to administer the ST. John Church, Salem, Ohio (1986-1987). His Eminence, Archbishop Nathaniel, assigned him to The Nativity of the Ever-Virgin Mary Church, Elmhurst, NY, in 1987, which he served until his demise. On March 16, 2003, His Eminence appointed him Dean of the Episcopate's Atlantic Deanery, elevating him to the rank of Archpriest.

The body of Father Casian lay in state in the parish church, January 2, where, in the evening, His Grace, Bishop Irineu served the Saracusta in the presence of Archbishop Nathaniel, Archbishop Nicolae Condrea and Bishop Ioan Casian. On January 3, Bishop Irineu served the Divine Liturgy. The Service of the Burial of a Priest was presided by His Eminence, Laurentiu, Metropolitan of Sibiu, concelebrated by Their Eminences Nathaniel and Nicolae, and Their Graces Irineu and Ioan with the participation of about 25 priests of the ROEA, ROAA and others. Interment was in Cypress Hills Cemetery, Brooklyn, New York, where Fr. Casian was laid to rest next to his wife and his mother.

On May 1, 1976, Casian Fetea married Maria Urdea Homorog of Bihor. Preoteasa Maria fell asleep in the Lord in 1989. His mother, on a visit to New York, died of a heart attack and was buried next to Preoteasa Maria. The Very Reverend Father Casian Stefan Fetea is survived by his brother, Very Reverend Fr Adrian Fetea and family, and by other family members in Romania.

May his memory be eternal!

"March for Life" ... Cont. from page 12

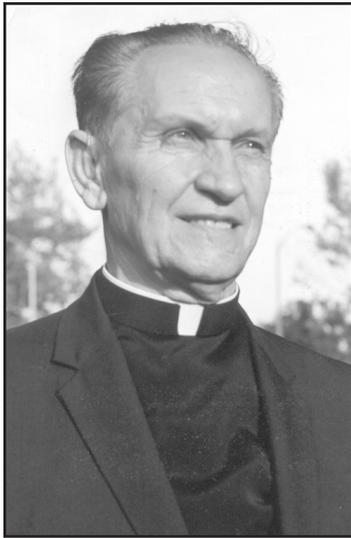
instance in which this horrific procedure occurs. Let's call pandering to the abortion industry and its powerful lobby for what it is. Let us also stop the lie that being against embryonic stem cell research and human cloning is callous and insensitive to those with incurable disease, when not a single effective treatment has come out of that type of research for 20 years compared to hundreds to arise from the use of more stable and perfectly ethical research with adult stem cells. (Follow the money, and you'll see what it's really about.) Let us stop the lie that being pro-choice helps our nation's poor black families, for African-American's babies are aborted twice as often as others, and the community has actually disintegrated further since Roe v. Wade. Let's instead see some real welfare reform and some real immigration enforcement so there can be stable jobs and stable families in those hurting communities. Let us stop the abhorrent, eugenic lie that aborting children with disorders like Down's syndrome is doing them some kind of favor, and that somehow, the very rare situations like these justify keeping abortion legal on demand during all nine months of pregnancy in all 50 states. Let us stop turning a blind eye when our government makes deals with other nations, whose pro-life and human rights records are even more grievous than ours, in the name of diplomacy and making America strong. Only one power can make any nation stand. If we renounce Him, we are lost. The crass and callous spirit of our age that fuels the abortion industry has equal representation on both sides of the aisle, just as it is equally present in us if we do not repent now and change our world from the inside out.

To be pro-life means a lot more than for whom you vote. It also means what you stand for and what you expect from yourself, your family, your community, your nation. I hope all of you will consider rethinking your worldview, whether conservative or liberal or otherwise in politics, and start making a difference, so that eventually, there will be no more need for a March for Life.

Rev. Fr. David Subu

V REV FR ROMULUS RADU

1909-2008

Very Reverend Father Romulus Radu fell asleep in the Lord on February 11, 2008, in Miramar, Florida. Romulus Radu was born August 31, 1909 in Ohaba-Forgaci, Timis, Romania, son of Ion and Elena Radu.

He was educated for elementary education in Ohaba-Forgaci; Secondary education in Coriolan Brediceanu Lycee, Lugoj; and Faculty of Theology at the University of Cernauti

(1930-34). Romulus Radu was married to Alexandrina (nee Mondoc) in Ohaba-Forgaci by Fr Gheorghe Groza on April 30, 1935. They had one son, Traian, who was adopted by them in 1938.

Romulus Radu was ordained deacon on May 24, 1936, in the Episcopal Chapel, Arad by Bishop Andrei Magier, and priest on May 25 by the same hierarch. He was given the distinction of wearing the Red Sash, January 5, 1960; and from 07/29/53-12/29/66, he was Defender at the Spiritual Consistory, Timisoara. His assignments in Romania include, Salciua-Noua, Capat, Jadani, Ciacova, Timisoara-Ronats, Metropolitan Cathedral in Timisoara, Timisoara-Viile.

He came to The United States in 1966 to the Romanian Orthodox Missionary Episcopate, serving in Hollywood, Florida. He was accepted into the Episcopate in 1972 and served Saint Thomas Parish in St Louis, Missouri, as temporary administrator and continued as parish priest until April 13, 1975, when he was transferred to St Andrew Church in Terre Haute, Indiana, serving until January 1, 1982, when he retired.

After the demise of his Preoteasa, Father Romulus retired to the Miramar, Florida area and was attached to the Holy Trinity Parish where he served as he was able. He was respected by the clergy and faithful.

His Eminence, Archbishop Nathaniel and local clergy celebrated the service of burial of a priest on February 14, 2008, at the Holy Trinity Church in Miramar, FL. Interment was next to Preoteasa Alexandrina (d. July 5, 1980) at St Mary Cemetery, Vatra Românească (Grass Lake, Michigan) on February 15 served by His Grace, Bishop Irineu. *May his memory be eternal!*

AUXILIARY BISHOP SCHEDULE

August 3. Bucharest, Romania. Patriarchal Cathedral. Participated at His Beatitude Patriarch Teoctist's Funeral.

August 5. Sambata de Sus, Romania. Brancoveanu Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

August 6. Codlea, Romania. Transfiguration of our Lord Parish. Consecration of the Church and Hierarchal Divine Liturgy. Concelebrated with Metropolitan Laurentiu.

August 12. Bucharest, Romania. Patriarchal Cathedral. Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Metropolitan Daniel (Locum Tenens for Patriarch of Church of Romania), Bishop Vincentiu, Bishop Sebastian and Bishop Ciprian.

August 17-18. Anaheim, CA. St. Mary. Patronal Feast day. **Friday Evening:** Holy Unction. **Saturday Morning:** Hierarchal Divine Liturgy.

August 19. Portland, OR. St. Mary. Patronal feast day. Hierarchal Divine Liturgy.

August 20-23. Portland, OR. Religious Education Camp.

August 26. Detroit, MI. Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

September 1-2. Vancouver, BC. Holy Trinity. Saturday Evening: Vespers and Parastas. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy.

September 8. Grass Lake, MI. St. Mary Chapel. Patronal Feast day. Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel.

September 9. Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul. Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel. Ordination into Holy Priesthood of Deacon Horatiu Balanean.

September 14. Portland, OR. St. Mary. Morning: Divine Liturgy. **Evening:** Vespers.

September 15. Oregon City, OR. Descent of the Holy Spirit. Consecration of the Church and Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel.

September 16. Portland, OR. St. Mary. Hierarchal Divine Liturgy.

September 22-23. Hollywood, FL. Holy Cross. Patronal Feast day. **Saturday evening:** Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy.

September 30. Grass Lake, MI. St. Mary Chapel. Hierarchal Divine Liturgy.

October 7. Southfield, MI. St. George Cathedral. Hierarchal Divine Liturgy.

October 11-16. Tbilisi, Georgia - Europe. Represented the Orthodox Church in America at the 30th Anniversary since enthronement of His Beatitude Patriarch Ilia. **October 14:** Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with His All Holiness Ecumenical Patriarch, Bartholomew I.

October 20-21. Woonsocket, RI. St. John. Saturday Evening: Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy.

October 27-28. New York, NY. St. Dumitru. Saturday: Baptism of Sophia Petra. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy for Patronal Feast day.

October 28. Elmhurst, NY. St. Mary. Afternoon:

Cont. on page 15

THE KINGDOM IS AT HAND

By Fr. David G. Subu

From that time, Jesus began to preach and to say, "Repent, for the kingdom of heaven is at hand." (Matthew 4:17)

This was the essence of the first "sermon" given by Jesus Christ after He was baptized in the Jordan, fasted in the desert, and was tempted by the devil. It is composed only of a command: "Repent," and its explanation "because the Kingdom of Heaven is at hand." It appears extraordinarily simple, but really is not. In this little statement lies the key to understanding the whole of the Christian life!

The first part is the imperative "repent." The world today has twisted and characterized what it means to repent. Since at least Monty Python's *The Holy Grail*, repentance has been linked with images of self-flagellation and self-pitying souls heavy with guilt and the weight of their past upon them. Self-absorption in one's own guilt however is no more repentant than is self-absorption in indulgence. Repentance, or *Metanoie* in the original Greek, literally means changing one's mind.

When we repent, we are no longer self-absorbed at all but have redirected thought towards God and one's neighbor in love. We do not see the world as a prison and a place of suffering and punishment and temptation, a living hell that needs to be escaped. Instead, we see the world with whole new eyes, the eyes of heaven, seeing the beauty of all created things and the wisdom, grace, and gentle care of our Creator. The repentant soul no longer obsesses over the sinfulness of

men, but can see past it to the original beauty, the image and likeness of God within each of us. The Lord calls us to change our mind, our way not only of thinking in a mundane sense but of perceiving and experiencing all of life. He calls us to see things as they *really* are, to see them with heaven's eyes.

The second part of the Lord's initial teaching is an explanation: "for the kingdom of heaven is at hand." The term "at hand" is perhaps the more difficult to translate. The tendency is to interpret this as referring to the near future: "The kingdom of heaven is coming soon—" as if to a theater near you! But what if the meaning of "at hand" is not really so much about time, nor even about place, as it is about God and us in relationship to one another? What do I mean?

Very simply put, the kingdom of heaven already is, and has always been, and will always be—it is the life of the Holy Trinity itself. Just as there has always been a King, so there has been His Kingdom. We are not waiting for a time yet to come so much as we are waiting to be made ready to come into it. The eternal God is not limited by past or future, but as all-knowing and everywhere present, is eternally in the present. The Kingdom is at hand, and we are so close to it, we don't even know it. If only we began to repent, literally, changing our way of thinking and seeing this world and this life, we would know that heaven is already here!

Next issue: How to apply "The Kingdom is at hand" to your daily life!

I AM the Light of the World
YOUTH WALK

Auxiliary Bishop *Cont. from page 14*

Baptism of Briana Maria.

November 4. Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul. Hierarchal Divine Liturgy.

November 8. Troy, MI. St. Nicholas. Hierarchal Divine Liturgy.

November 10-11. Southfield, MI. St. George Cathedral. Saturday evening: Vespers and Parastas. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel.

November 17. Grass Lake, MI. ROEA Chancery. Episcopate Council meeting.

November 18. Grass Lake, MI. St. Mary Chapel. Hierarchal Divine Liturgy.

November 25. Oiejdea, Alba Iulia, Romania. Hierarchal Divine Liturgy and Parastas.

December 2. Bucharest, Romania. Young Heroes Church. Hierarchal Divine Liturgy.

December 9. Grand Rapids, MI. Annunciation Church. Hierarchal Divine Liturgy.

Women at the Well *Cont. from page 4*

who have no money, go and buy wine and fat, and eat and drink without money and price" (Isaiah 55:1).

Illuminated by the Holy Spirit,

All-Glorious One, from Christ the Savior,
you drank the water of salvation.

With open hand you give it to those who thirst.

Great-Martyr Photini, Equal-to-the-Apostles,
pray to Christ for the salvation of our souls.

Preoteasa Janene Wey
Preoteasa Lilian Lupu
Preoteasa Nicole Mitescu

December 16. Cleveland, OH. St. Mary Cathedral. Hierarchal Divine Liturgy.

December 23, 25, 26, 27, 30. Hollywood, FL. Holy Cross. Hierarchal Divine Liturgy. **December 27. Afternoon:** Deanery Meeting.

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTERS

Sandy Cotosman, Addison, IL	\$500.00
V Rev Fr & Psa Catalin Mitescu, Claremont, CA	\$500.00
Dr/M Ion Petrea, West Haven, CT	\$150.00
John T Bogdan, Glenside, PA	\$100.00
Mrs George Codrea, Falls Church, VA	\$100.00
George & Evie Dobrin, Blacklick, OH	\$100.00
Mihaela Draghiciu, Muncie, IN	\$100.00
Marina Ficken, McLean, VA	\$100.00
Psa Betty Limbeson, Laguna Hills, CA	\$100.00
M/M John Pop Jr, Northbrook, IL	\$100.00
George & Vivian Radu, Philadelphia, PA	\$100.00
(IMO Fathers Popovich, Lipovan & Marinescu)	
George & Mary Ross, Schererville, IN	\$100.00
Dumitru & Mariana Sandulescu, Troy, MI	\$100.00
Kathy Stanitz, Wheaton, IL	\$100.00
Constance Trollan, Juneau, AK	\$100.00
M/M Peter Androne, Indianapolis, IN	\$50.00
Elena Rodica Bogdan, Gloucester, ON	\$50.00
Elizabeth Galbincea, Cleveland, OH	\$50.00
Marie George, Regina, SK	\$50.00
Joseph & Magdalena Ilcus, Jupiter, FL	\$50.00
Virginia Precop, St Clair Shores, MI	\$50.00
M/M Stephen Shonn, Youngstown, OH	\$50.00
M/M Emil Bologa, Akron, OH	\$40.00
Julie Uscatu, Riverdale, NY	\$25.00
M/M Octavian Berteau, Warren OH	\$35.00
Frances Nasea, Redford, MI	\$25.00
Helen Powell, Pittsfield, MA	\$25.00
M/M Raymond Sankey, New Castle, PA	\$25.00
M/M Ovidiu Grama, Berea, OH	\$20.00

GENERAL DONATIONS

Sts Michael & Gabriel, Sacramento, CA	\$1,200.00
(Hierarchs Travel Expenses)	
Freemont Building Co, Fairview Park, OH	\$1,000.00
Silvius Sfera, Hollywood, FL	\$1,000.00
(Hierarchs Travel Expenses)	
St George Cathedral, Southfield, MI	\$633.00
(Disc Donations)	
Holy Cross, Alexandria, VA	\$500.00
(Hierarchs Travel Fund)	
Sts Constantine & Helen, Lilburn, GA	\$500.00
Steve & Kathy Miroy, Stafford, VA	\$324.00
(Camp Vatra)	
St George, Canton, OH	\$150.00
(Hierarchs Travel Expenses)	
V Rev Fr & Psa George Treff, Canton, OH	\$100.00
(Hierarchs Travel Expenses)	
Anne Mary Eppstein, Washington DC	\$97.75
Sophie Votta, Warren, MI	\$440.00
Maria E Hunciac, Centerline, MI	\$35.00
M/M Bobby Westerfield, Warren, MI	\$30.00
Anna Serbu, Plainwell, MI	\$25.00
M/M Viorel Nikodin, Farmington Hills, MI	\$20.00
Erna Harrington, Shelby Twp, MI	\$5.00

MEMORIAM

+Olivia Dickerman, Ypsilanti, MI	\$100.00
(IMO Doru Buburuzan)	

Doru & Una Posteuca, Apple Valley, MN	\$100.00
(IMO Vasile Posteuca)	

STANITZ SCHOLARSHIP FUND

Lynn Ann Nitzu, Schaumburg, IL	\$50.00
(IMO John Stanitz on 64 th Birthday)	

EPISCOPATE ASSESSMENT (DUES)

St Mary, Chicago, IL	\$24,840.00
Sts Peter & Paul, Dearborn Heights, MI	\$22,800.00
Holy Nativity, Chicago, IL	\$20,000.00
St George Cathedral, Southfield, MI	\$20,120.00
Holy Trinity, Los Angeles, CA	\$12,060.00
Descent of the Holy Spirit, Warren, MI	\$12,000.00
Three Hierarchs, Bellevue, WA	\$11,520.00
St Dumitru, New York, NY	\$11,460.00
Holy Cross, Alexandria, VA	\$11,100.00
St Mary, Anaheim CA	\$10,440.00
St Mary, Falls Church, VA	\$10,080.00
Holy Trinity, Miramar, FL	\$10,000.00
St George, Canton, OH	\$8,880.00
St Mary Cathedral, Cleveland, OH	\$7,240.00
St John, Phoenix, AZ	\$7,200.00
Holy Cross, Hollywood, FL	\$6,900.00
St Mary, Elmhurst, NY	\$6,600.00
Descent of the Holy Spirit, Elkins Park, PA	\$6,120.00
St Mary, St Paul, MN	\$6,000.00
Holy Trinity, Youngstown, OH	\$4,980.00
St Nicholas, Troy, MI (2007)	\$4,700.00
St George, Winnipeg, MB	\$4,680.00
Descent of the Holy Spirit, Oregon City, OR	\$4,140.00
St Nicholas, Troy, MI	\$4,000.00
St Mary, Portland, OR	\$4,020.00
St Nicholas, Alliance, OH	\$4,020.00
Holy Trinity, Vancouver, BC	\$3,720.00
Descent of the Holy Spirit, Merrillville, IN	\$3,660.00
St Raphael, Detroit, MI	\$3,480.00
Sts Michael & Gabriel, Middle Village, NY	\$3,300.00
St Nicholas, Regina, SK	\$3,060.00
St Mary, Colleyville, TX	\$3,000.00
St Joseph, Hazleton, PA	\$2,820.00
St Anne, Pomona, CA	\$2,700.00
St John Mission, Toronto, ON	\$2,700.00
Holy Cross, San Jose, CA	\$2,640.00
Holy Cross, Hermitage, PA	\$2,280.00
St Nicholas Mission, Montreal, QC	\$2,130.00
Sts Michael & Gabriel Mission, Orlando, FL	\$2,100.00
Sts Constantine & Helen, Indianapolis, IN	\$2,070.80
Three Hierarchs, Ridgewood, NY	\$1,800.00
St Andrew, McKees Rocks, PA	\$1,200.00
St Elias Mission, Richmond Hill, ON	\$1,080.00
Ascension Mission, Montreal, QC	\$999.00
Holy Cross Mission, Phoenix, AZ	\$990.00
St Stephen Mission, Clearwater, FL	\$930.00
Holy Transfiguration Mission, Hartford, CT	\$600.00
St George, Dysart, SK	\$500.00
Holy Cross Mission, San Diego, CA (2007)	\$470.00

MOVING?

Send your old and new addresses to:
SOLIA, PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240 USA
 or e-mail to: addresses@roea.org

CUVÂNT DE SUFLET DECEMBRIE 2007

Cum Întâmpinăm Sărbătorile și Pe Domnul Hristos

Adevărata sărbătoare este conștiința curată.

Iubiți Frați și Surori,

Sfântul Ioan Sinaitul (Scărarul) cel ce a scris "Scara", în cuvântul său despre rugăciune, spune între altele că "*rugăciunea este judecată și judecătorie și scaunul judecătorului înainte de judecata cea viitoare*". Asta înseamnă că, de câte ori ne rugăm, noi stăm în fața lui Dumnezeu și avem puțința să ne cercetăm starea sufletului nostru. De aceea se spune că "*rugăciunea este judecată și judecătorie și scaunul judecătorului*", pentru că în fața rugăciunii, în rugăciune ne dăm seama de ceea ce suntem. Și până mai suntem în această viață avem puțința să ne îndreptăm în așa fel, încât judecata și judecătorul sau scaunul judecătorului să fie pentru noi prilej de scăpare de cele rele și să ni se spună și nouă că suntem pe calea cea bună și că am ajuns acolo unde trebuie, ca să fim cu cei care stau de-a dreapta Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Nu numai despre rugăciune se poate spune că "*este judecată și judecătorie și scaunul judecătorului*", ci despre toată trăirea noastră sufletească, despre sărbătorile pe care le facem, despre chipul în care sărbătorim, pentru că toate trebuie să fie învăluite în rugăciune. Sfintele slujbe sunt în așa fel alcătuite, încât din ele învățăm și să ne rugăm; ne rugăm și învățăm, așa încât și Sfintele Slujbe sunt pentru noi prilej de cercetare, iar îndrumările din alcătuirile Sfintei Slujbe ne dau puțința să ne cercetăm și să ne silim mai mult pentru o sărbătoare cât mai adevărată.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că "*adevărata sărbătoare este conștiința curată*". Cel ce are conștiința curată pururea sărbătorește. Pentru acela, sărbătorile nu sunt numai la zile hotărâte de Sfânta Biserică, ci sufletul cel curat este întodeauna în sărbătoare și sărbătoarea lui este o sărbătoare veșnică și o înainte închipuire a sărbătorii celei fără de sfârșit din veacul ce va să fie.

Dragii mei,

Știind neputința noastră, Sfânta Biserică ne vine în ajutor, ca să ne cercetăm și ca să ne îndrume spre a dobândi tot mai mult și mai mult și a înainta spre cele ce sunt plăcute lui Dumnezeu și de folos oamenilor. Înainte de sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, vreme de șase săptămâni, în zilele mai însemnate, auzim chemarea: "*Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L, Hristos pe pământ, înălțați-vă, Cântați Domnului tot pământul și cu bucurie laudați-L popoarelor, că S-a preamărit*". Cuvintele acestea, ca și toate cuvintele cuprinse în dumnezeieștile slujbe, n-au doar rostul ca să împlinescă o rânduială, să zicem ... așa ... ca să se creeze o atmosferă, să se

facă un fel de stare de gândire ca să se împlinescă ceea ce înseamnă să săvârșești o slujbă, ci ele au rostul să schimbe spre bine gândirea noastră, simțirea noastră și toată viața noastră sufletească.

Spunem de la Sfântul Isaac Sirul cuvintele: "*Caută doctor înainte de boală și roagă-te înainte de ispită*". Prin aceasta, Sfântul Isaac Sirul ne îndrumă să nu așteptăm să ne rugăm doar atunci când vine vremea suferinței, ci să fim totdeauna pregătiți. Cam așa ceva trebuie să facem și când e vorba să așteptăm o sărbătoare mare; să nu așteptăm să sărbătorim doar atunci când vine sărbătoarea, ci să fim pregătiți ca să putem să sărbătorim așa cum trebuie. De aceea, spunându-ni-se "*Hristos se naște...*" ni se spune "*...măriți-L*". Când să-L mărim? Să-L mărim în clipa în care ne găsim: "*Și ne dă nouă, cu o gură și o inimă, a mări și a cânta Preacinstiuit și de mare cuviință numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor*" - sunt cuvinte de rugăciune pe care le rostește preotul slujitor la Sfânta Liturghie pentru clipa în care cere aceasta și pentru toată vremea. Noi, când răspundem: Amin; la aceste cuvinte, mărturisim că suntem la un gând cu cel care dorește ca numele lui Dumnezeu să fie preamărit în toata vremea. Deci "*Hristos se naște, măriți-L*" este ceea ce trebuie să facem, și-L mărim în toată vremea, pentru că S-a născut pentru noi și pentru a noastră mântuire.

Ce înseamnă să mărești pe Dumnezeu? Înseamnă în primul rând, să ai înaintea lui Dumnezeu o stare de smerenie din care să izbucnească dorința ca Dumnezeu să fie preamărit în toata vremea de către noi și de către toată făptura și de către toata lumea. Îl mărim pe Dumnezeu când ne supunem Lui și când din sufletul nostru izbucnește dorința de preamărire, care nu este atât din puterea noastră, cât din darul lui Dumnezeu. "*Duhul se roagă în noi cu suspine negrăite*", zice Sfântul Apostol Pavel, iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos, spunând despre lucrarea Duhului Sfânt în viața oamenilor, afirmă: "*El pe Mine mă va preamări*" (In.16,14). Când simțim o înclinare a sufletului nostru spre preamărirea lui Dumnezeu, când zicem și noi cum a zis Domnul nostru Iisus Hristos "*Te laud pe Tine, Doamne al Cerului și al Pământului*", când aceasta se întâmplă (în sufletul nostru) nesilit, ci în așa fel încât noi nu mai putem sta împotriva unei porniri de preamărire a lui Dumnezeu, înseamnă că Duhul Sfânt s-a pogorât peste noi și puterea celui Preaînalt ne umbrește și noi suntem învăluiți în lumină așa cum au fost învăluiți în lumină păstorii din

Cont. la pag. 19

CUVÂNT DE SUFLET

IANUARIE 2008

Cum se Dobândește Pocăința? “Faceți Roade Vrednice de Pocăință”

Iubiți Frați și Surori în Hristos Domnul.

Sfântul Ioan Botezătorul, când își desfășura lucrarea lui de propovăduitor, îi chema pe oameni la pocăință și le-a atras atenția între altele că trebuie să facă “roade vrednice de pocăință”. Ce înseamnă “roade vrednice de pocăință”?

Sfântul Apostol Pavel, în Epistola sa către Efeseni, îi îndeamnă pe credincioșii din Efes, pe creștinii de acolo, să nu mai fure. Și zice așa: “Cine a furat să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească lucrând cinstit cu mâinile sale, ca să aibă să dea celui care are nevoie” (Efes.4, 28). Deci, ai furat cu mâinile? Cu mâinile trebuie să lucrezi lucru cinstit ca apoi să dai altora ce au trebuință de ceea ce ai făcut tu. Pentru că, mâinile acelea cu care ai furat, cu mâinile acelea, trebuie să împlinești binele pe care nu l-ai împlinit când trebuia să-l împlinești, să împlinești binele ca să se astupe răul. Cam cu greu putem noi astupa răul, iar trecutul nostru, care a rămas în existența noastră, în ființa noastră, nu îl putem desființa. Poate Dumnezeu să îl desființeze, noi îl putem astupa, să-l depărtăm cumva de noi făcând bine și adăugând la cele rele de odinioară binele din vremea de acum.

Dragii mei,

Mulți dintre credincioșii noștri caută să scape de relele pe care le-au făcut și scapă de fapt cu ajutorul lui Dumnezeu și numai cu ajutorul lui Dumnezeu, iar pentru aceasta avem o Sfântă Taină, Taina Sfintei Spovedanii, Taina Pocăinței, în care ne recunoaștem partea noastră de vină, cât o știm noi, cât o putem noi cunoaște și ne hotărâm să împlinim binele. Numai că cineva care se spovedește o singură dată pe an, în Postul Paștilor, sau nici măcar atât, nu se poate să aibă în sufletul lui o lucrare a pocăinței. De ce? Pentru că Spovedania rămâne un lucru singuratic: un fapt izolat, și pentru că Spovedania de cele mai multe ori o fac în mare grabă sau ca aici în America, o neglijează definitiv, și nu au timp să se recunoască pe ei înșiși ca păcătoși, și pentru că nu sunt destul de hotărâți pentru bine și apoi așteaptă anul viitor să le spună, dacă le mai spun, la Spovedanie. În cazul acesta Spovedania nu este o taină, nu este ajutoare spre îndreptarea vieții. Pentru că aceasta se înțelege prin pocăință: îndreptarea vieții: “cel ce a furat să nu mai fure, să lucreze cu mâinile sale, să știe că a furat cândva și să lucreze cu mâinile sale, să aducă milostenie”.

Numai cei ce se pocăiesc în felul acesta intră în împărăția lui Dumnezeu. Cine nu se pocăiește în felul acesta, nu intră în împărăția lui Dumnezeu pentru că cei ce intră în împărăția lui Dumnezeu nu au nimic

necurat, nimic spurcat.

Iubiți Credincioși,

Pocăința nu se face cu tânguire, pentru nedesăvârșirile de odinioară, pentru că, să știți că Dumnezeu nu se gândește la noi ca la o ceată de tânguitori. Viața creștină este o viață a bucuriei și pocăința trebuie făcută cu bucurie, cu nădejde, cu fața spre viitor, nu cu fața spre trecut. De altfel și alcătuirea noastră este făcută în așa fel încât noi privim înainte, nu privim în spate, privim spre viitor, privim spre veșnicie. Deci toată grija noastră este să ne schimbăm viața spre bine. În limba greacă cuvântul pocăință se spune “metania” sau “metanoia” care înseamnă “trăirea după mine” (Hristos). Binențeles că după mintea câștigată pentru Dumnezeu, Părintele Arsenie spunea că: “în mintea strâmbă și lucrul drept se strâmbă”, iar sfântul Marcu Ascetul spune: “să nu ascuți din inima ta până nu ai scos patimile din ea, pentru că ceea ce are înăuntru acelea și le pune în față”. Așa că, grija noastră trebuie să fie aceasta; să ne îmbunătățim viața, să ne facem buni. Și pentru aceasta trebuie întâi și întâi să ne fie rușine că am fost cândva răi, să ne fie rușine de răutate, să ne fie rușine cum spune Sfântul Apostol Pavel despre creștinii din Roma în epistola către Romani când zice: “Ce fel de roade aveați atunci când erați în neștiință?” (Rom.6, 21), și zice sfântul apostol Pavel: “roade de care acum vă este rușine”. Trebuie să avem rușine pentru relele pe care le-am făcut și atunci avem și nădejde de bine.

Dar, iubiți credincioși, până nu părăsește omul păcatele, până nu își schimbă viața, nu este pe calea pocăinței. Citiți prima epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, unde sunt scrise și următoarele cuvinte: “Nu vă amăgiți: nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici stricații de tot felul, nici sodomiții, nici hoții, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii sau hrăpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.” (1Cor.6, 9-10). Deci știm cine nu intră în împărăția lui Dumnezeu, curvarii de orice fel, cei răi de gură, închinătorii la idoli, lacomii de avere, bețivii. Aceștia sigur nu intră în împărăția lui Dumnezeu. Și ca să intri trebuie să îți schimbi viața și să nu mai fii așa, și dacă nu mai ești așa, se întâmplă ceea ce spune Sfântul Apostol Pavel: “așa au fost unii dintre voi, dar v-ați spălat, v-ați curățit, v-ați îndreptat”. Ați fost răi, nu mai sunteți răi, ați fost desfrânați, nu mai sunteți desfrânați, ați fost iubitori de avere, sunteți iubitori de milostenie, ați fost iubitori de vrajbă, sunteți oameni de pace, ați fost mincinoși, nu mai sunteți

Cont. la pag. 19

mincinoși, și așa mai departe. Și dacă este așa, atunci a lucrat pocăința în viața lor și dacă se întâmplă asta în viața noastră, și în noi a lucrat pocăința. Este nădejde de bine pentru că Dumnezeu nu vrea să piardă pe nimeni. Și vă mai spun încă o dată cuvintele părintelui Arsenie Boca: "Iubirea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu".

Dumnezeu ne chiamă, Dumnezeu ne iubește, Dumnezeu este Tatăl nostru, Dumnezeu este tatăl fiului risipitor, Dumnezeu ne așteaptă, Dumnezeu aleargă înaintea noastră, Dumnezeu ne îmbrățișează, Dumnezeu face ospăț mare pentru un păcătos care se pocăiește, că "bucurie mai mare va fi în cer pentru un păcătos care se pocăiește decât pentru 99 de drepti, care n-au nevoie de pocăință" (Luca 15,7). Toate acestea noi le știm. Dar ne și pocăim? Poate că nu ne pocăim nici măcar la vremea de pocăință și anume în Postul Paștilor și în posturi în general, și nici când ne spovedim. Dar cu mila și îndurarea lui Dumnezeu mergem înainte.

Dragii mei,

Să căutăm să fim mai buni, să căutăm să scoatem răutățile din viața noastră, să căutăm să înmulțim bunătatea și atunci darul lui Dumnezeu va fi cu noi și împărăția cerurilor ni se va deschide și nouă, căci ne așteaptă Domnul Hristos, ne așteaptă Duhul Sfânt, ne așteaptă Maica Domnului, ne așteaptă Sfinții lui Dumnezeu, ca să fim și noi împreună cu ei după ce am părăsit păcatul, după ce am făcut binele după puterea noastră.

Să ne ajute Dumnezeu cu harul și cu iubirea Sa de oameni.

+ IRINEU, Episcop Vicar

Cuvânt de Suflet

— Decembrie 2007 —

Cont. de la pag. 17

preajma Betleemului, când s-a pogorât îngerul la ei și le-a spus: "Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că vi S-a născut vouă un mântuitor, care este Hristos Domnul".

Când se alungă din sufletul nostru teama, își face loc bucuria, iar bucuria este o bucurie mai presus de bucuriile veacului acestuia, este o bucurie de la Duhul Sfânt, atunci când avem starea care este pregătitoare pentru peamărirea nesfârșită care începe în veacul acesta și nu se sfârșește niciodată. Și mai avem chemarea să-L întâmpinăm pe Domnul nostru Iisus Hristos. Și-L întâmpinăm cu ceea ce avem noi, cu ceea ce putem, îl întâmpinăm cum suntem. Se spune undeva în Pateric, că era un părinte oarecare la care a venit un frate, și avea părintele un ucenic și când a aflat părintele că îl caută un frate oarecare a ieșit în întâmpinarea lui; părintele a ieșit cu hainele așa cum era (cu hainele cam rupte) și ucenicul a pus o pânză înaintea lui ca să fie acoperit, dar părintele zice: "Eu îl întâmpin cum sunt". Dacă în lumea aceasta putem întâmpina pe

oameni cum vrem să-i întâmpinăm, înaintea lui Dumnezeu nu putem să stăm decât așa cum suntem și de fapt așa și stăm. Pe Dumnezeu îl întâmpinăm exact cum suntem, pentru că el cunoaște inimile și rărunchii și tainele oamenilor și tot ce s-ar părea oamenilor că este ascuns, descoperit este înaintea lui Dumnezeu, după cum spune psalmistul: "înaintea Ta, nici întunericul nu-i întunecos și noaptea ca ziua strălucește" (Ps.138).

Ca să-L putem întâmpina pe Domnul Hristos cu vrednicia magilor, care văzând steaua au mers după stea și L-au căutat până L-au găsit, și L-au întâmpinat cu daruri, cu aur cu tămăie și cu smirna, daruri vrednice de un fiu de împărat, de un om ales, și noi trebuie să trăim în așa fel încât să avem aurul credinței, tămăia rugăciunii, smirna de bună mireasmă a nădejzii, să avem în sufletul nostru aceste virtuți pentru a fi vrednici de Acela care "pentru noi și pentru a noastră mântuire S-a pogorât din cer și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut Om".

Sărbători Sfinte și binecuvântate tuturor.

+ IRINEU, Episcop Vicar

BALADA COPILULUI NENĂSCUT

Măicuța mea, nu-s gata ca să mor:
am inimă și mâini și piciorușe -
de nicăieri nu-mi vine ajutor,
mă zbat în chin strivit ca o căpușe.

Și nu mi-i dat lumina să o văd
măcar o zi, măcar o rază sfântă.
Mi-e trupulețul rană și prăpăd
În chinul instrumentelor ce cântă.

Mi-e frică mamă, frică și mă doare.
Oprește chiuretajul, scuipe sora!
Din pântec sfânt făcură închisoare,
vei pătimi și tu precum Gomora.

Căci vin pe lume porci, omizi, căței
Și vin găini și viermi și chiar gândaci.
Doar eu sunt preaucis de-ai mei.
Sărmană maică, oare știi ce faci?

Măicuță sfântă, lasă-i să vorbească.
Eu te iubesc, tu mă iubești pe mine.
Oprește chiuretajul să se nască
un prunc plăpând în pântecul din tine.

Căci va veni și ziua ta din urmă
când vei muri și tu, de bună seamă.
Unde vei fi? Cu ucigași-n turmă,
sau vei fi mamă dulce, scumpă mamă?

Florica Bațu Ichim
Kitchener

VIZITA PREA SFINȚITULUI EPISCOP VICAR IRINEU ÎN PAROHIA “BUNA VESTIRE” DIN GRAND RAPIDS, MICHIGAN

La împlinirea a cinci ani de la hirotonirea întru arhierie, Prea Sfințitul Episcop Vicar Irineu a efectuat o serie de vizite pastorale în parohiile din Episcopia noastră. Cu acest prilej, Prea Sfințitul Episcop a vizitat și Parohia “Buna Vestire” din Grand Rapids, Michigan. În dimineața zilei de 9 decembrie, în sunetul clopotelor și a imnului arhieresc, Vlădicul a fost întâmpinat de către Părintele Anton Frunză, Preotul Paroh, cu Sf. Evanghelie și Sf. Cruce. După ce a binecuvântat pe cei prezenți, înaltul oaspete a primit flori din partea copiilor din Parohie, îmbrăcați în frumoase costume naționale românești, apoi a binecuvântat pâinea și sarea oferite spre a fi binecuvântate de către Familia Iuga Ioan și Gabriela, îmbrăcați și ei în port tradițional românesc. Într-o atmosferă de mare sărbătoare, Vlădicul a intrat apoi în Sfânta biserică, închinându-se la sfintele icoane și îmbrăcându-se pentru Sfânta Liturghie, ajutat de către Părintele Ierodiacon Sebastian Dumitrașcu.

A urmat apoi slujba Sfintei Liturghii arhieresti,

urmată de rânduiala parastasului pentru micuța Elisabeth Prisecaru mutată din lumea aceasta în chip tragic acum patru ani. Cu acest prilej, familia îndurerată și-a adus cu recunoștința aminte că, în acel ceas de mare durere, Prea Sfințitul Episcop Vicar Irineu și-a făcut timp pentru a veni la Grand Rapids și a rosti o rugăciune la căpătâiul lui Elisabeth și a mângâia familia credincioșilor de aici.

În predica rostită, Vlădicul a amintit faptul că în urmă cu aproape cinci ani a fost prezent în Grand Rapids când pe locul actualei biserici se afla o groapă uriașă din care a răsărit, prin binecuvântarea lui Dumnezeu și munca credincioșilor împreună cu Părintele Anton Frunză, frumoasa biserică în care se slujește acum. Prea Sfințitul a remarcat apoi noua pardoseală cu marmură albă a altarului și a fost informat cu privire la celelalte proiecte din parohie.

În semn de prețuire, credincioșii Parohiei “Buna Vestire” au oferit Prea Sfințitului Episcop Irineu, la aniversarea a cinci ani de arhierie, prin Părintele Paroh

Anton Frunză, o pereche de butoni cu semnul Sf. Cruci, pe care Prea Sfințitul a promis că ori de câte ori îi va purta își va aduce aminte în rugăciunile sale de credincioșii Parohiei din Grand Rapids. S-au făcut apoi fotografii spre aducere aminte a acestui eveniment.

A urmat apoi o masă festivă în sala socială a Parohiei oferită de către Familia Prisecaru spre pomenirea răposatei Elisabeth, prilej pentru Prea Sfințitul Episcop Irineu de a discuta cu Președintele Consiliului Parohial, Dl. Sorin Gavriiuc, cu Președinta Reuniunii de Doamne, Dna. Elena Prisecaru, precum și cu toți ceilalți

credincioși ai Parohiei. Pentru fiecare, Prea Sfințitul și-a făcut timp să schimbe câteva cuvinte, să-i binecuvinteze și să-i îndemne să continue a sta alături de Biserică și de a respecta învățăturile Mântuitorului Hristos.

La final, Prea Sfințitul Episcop Irineu, împreună cu Părintele Ierodiacon Sebastian și-au luat rămas bun de la Părintele Anton Frunză și de la ceilalți credincioși, binecuvântându-i și asigurându-i că îi pomenesc mereu în rugăciunile lor.

Participant

CE SUNT PRESCURA ȘI ARTOSUL?

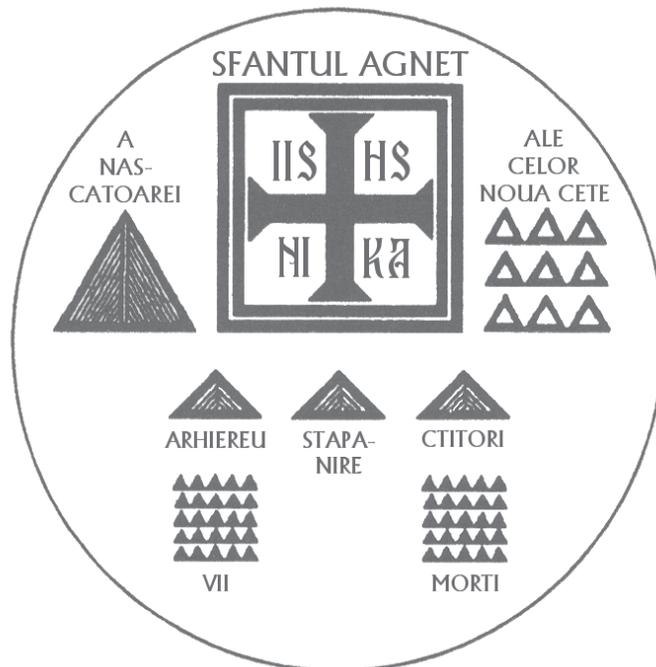
În cultul divin public ortodox, alături de vin și apă, pâinea este materia principală din care se pregătește Sfânta Împărtășanie.

Întrebunțarea pâinii ca materie de jertfă este veche. Se amintește de această folosire a ei în Vechiul Testament, când Melchisedec, regele Salemului, l-a întâmpinat pe Avraam cu pâine și vin, sub formă de ofrandă. Din rânduielile de la Cortul mărturiei lui Moise reiese că din lăcașul de cult nu lipseau pâinile punerii înaintea, tot ca un fel de jertfă. La Cina cea de Taină, când înființează Sfânta Euharistie, Mântuitorul folosește pâinea și vinul, ca elemente de bază ale Sfintei Împărtășanii, iar în rugăciunea "Tatăl nostru" ne îndeamnă să cerem "pâinea noastră cea spre ființă."

În cultul divin public ortodox, pâinea se folosește sub două forme: de **prescură** și de **artos**. Cuvântul "prescură" vine de la grecescul "prosfora" și înseamnă jertfă, ofrandă, aducere sau punere înaintea. Prescura este făcută din pâine dospită, amestecată cu sare și apă. Ea este simbol al jertfei pentru că pâinea reprezintă viața și pe noi înșine care ne jertfim. Prescura are mai multe forme. Cea mai frecventă este cea de pâinișoară rotundă, pe care se aplică o pecete cu un instrument special numit pistornic și care imprimă inițialele IS.HR.NI.KA dispuse sub formă de pătrat. Această formă rotundă simbolizează pământul sau lumea pentru care S-a jertfit Hristos și care I se aduce Lui ca ofrandă.

Altă formă a prescurii este cea de cruce cu patru cornuri sau capete care sugerează cele patru laturi ale lumii pentru care S-a răstignit Hristos sau cele patru brațe ale crucii. Există și prescuri cu cinci cornuri care ne duc cu gândul la cele cinci pâini înmulțite miraculos de Mântuitorul în pustie. De aici s-a luat obiceiul ca pentru pregătirea Sfintei Împărtășanii să se folosească cinci prescuri. Există și prescuri cu trei cornuri, care preînchipuiesc Sf. Treime.

Credincioșii dau preotului prescuri și pomelnice, adică liste cu cei vii și cu cei morți, pentru că la o liturghie totdeauna ne rugăm și pomenim atât credincioșii vii, cât și pe cei morți, scoțând din prescuri mici părțicele. Din prescurile rămase de la pregătirea Sfintei Împărtășanii se face anafura, care se împarte la

sfârșitul Sfintei Liturghii. Prescurile se pregătesc de către o persoană cu viața curată.

Artosul este pâinea care se folosește la slujba Litiei săvârșită în ajunul marilor sărbători, seara. În cazul acestei slujbe, pâinile (de obicei cinci) se binecuvântează de către preot sau episcop împreună cu grâul, vinul și untdelemnul și se dau credincioșilor la sfârșitul slujbei. Cuvântul vine de la "artos," din grecește. Și înseamnă pâine, amintind tot de cele cinci pâini cu care Hristos a săturat mulțimile în pustie.

Preot Prof. Dr. Nicolae Necula,
Biserică și cult pe înțelesul tuturor, Ed.
Europartner, București, pag. 64

EDUCAREA CREȘTINĂ A FAMILIEI IANUARIE

Sfinții mucenici Pevsip, Elasip, Mesip, bunica lor Neonila și cei împreună cu dânșii -16 Ianuarie-

Pe vremea împăratului Antonin, Sfântul Policarp, ucenicul Sfântului Ioan Evanghelistul a trimis în Galia (Franța) pe preoții Antioh și Benign și pe diaconul Tirs pentru a-i întări duhovnicește pe credincioșii de acolo. Ajungând în cetatea Edua, trimișii l-au cunoscut pe senatorul Faust care era creștin în ascuns și care i-a rugat să-i boteze fiul, pe casnicii și pe prietenii lui. Apoi Faust și-a adus aminte de sora sa Neonila care locuia în altă cetate și care avea 3 nepoți tineri și i-a rugat pe preoți să meargă să-i aducă la dreapta credință și pe aceștia. Sfântul Benign s-a dus în cetatea Lingoniei unde a fost primit cu bucurie de Neonila. Nepoții ei, Pevsip, Elasip și Mepsip care erau frați gemeni, fuseseră plecați să aducă jertfă zeilor iar când s-au întors i-au adus și bunicii să mănânce din ce rămăsese de la jertfă. Bunica, însă, a dat mâncarea la câini și ajutată de Sfântul Benign le-a vorbit tinerilor despre Dumnezeu, despre Domnul nostru Iisus Hristos, despre chinurile, răstignirea, moartea și învierea Sa, despre judecata de apoi, despre viața veșnică. Uimiți, tinerii au întrebat-o de ce nu le-a vorbit până acum despre aceasta, iar bunica a răspuns că se temea de tatăl lor care era necredincios, dar tatăl lor murind era liberă să le spună adevărul. Cei 3 frați s-au sfătuit între ei și amintindu-și și visele simbolice din ajun, au hotărât să primească Sfântul Botez.

“Apoi Sfântul Preot Benign, învățându-i multe despre sfânta credință, i-a luminat cu Sfântul Botez și i-a întărit desăvârșit întru mărturisirea lui Hristos, prin povățuirea sa. Iar după aceea singur s-a dus în cetatea Divioniei, unde adunând multe roade ale ostenețelor sale, s-a încununat, nu după multă vreme, cu cununa muceniciei. “(Viețile Sfinților pe Ianuarie).

Cei 3 frați au trimis servitorii să distrugă un idol și au sfărâmat idolii din casa lor. Aceasta a înfuriat pe slujitorii la idoli care i-au prins pe tineri și au început a-i bate. Și pentru că tinerii stăteau puternici în credința lor și îl propovăduiau pe Domnul nostru Iisus Hristos, au fost chinuți în multe feluri. Și văzând că nu reușesc nimic, judecătorii au chemat-o pe Neonila, bunica, cerându-i să-și sfătuiască nepoții să jertfească idolilor. Neonila a promis că așa va face, dar când a fost lăsată să-și vadă nepoții, i-a lăudat pentru curajul lor și i-a sfătuit să nu renunțe la creștinism. Cei 3 frați au fost chinuți și mai mult apoi au fost puși într-un foc, care, însă, nu i-a ars. “După aceea, cei 3 frați, văzând înaintea lor cetele sfinților îngeri, fiind gata a lua și a petrece sufletele lor la cereasca împărăție, și-au plecat genunchii la pământ și rugându-se împreună , și-au

dat sfințele lor suflete. Iar cinstitele lor trupuri au fost îngropate ca la 2 stadii departe de cetate, în satul ce se numește Urvat, unde mai pe urma s-a zidit și o biserică în numele lor, întru care multe minuni se săvârșeau și se dădeau tămăduiri bolnavilor.” (Viețile Sfinților pe Ianuarie) . O femeie, Iovila, văzând chinurile și moartea fraților a declarat că și ea este creștină. Atunci judecătorii le-au luat pe Iovila și pe Neonila și le-au dus în satul Urvat unde au fost ucise cu sabia. Cel ce a scris despre chinurile sfinților, Neon, după ce a dat scrierea lui Turvon, a declarat că este creștin și după multe chinuri a murit ca martir. Iar apoi și Turvon a murit de moarte mucenicească.

Acești sfinți se pomenesc în fiecare an pe 16 Ianuarie.

Întrebări pentru părinți:

- Copiii noștri își iubesc bunicii așa cum ar trebui să-i iubească și îi respectă așa cum ar trebui să-i respecte? Nu cumva, sub influența televizorului și al prietenilor , nepoții se uită de sus la bunici pentru că aceștia nu vorbesc atâta de bine limba engleză, pentru că nu le pasă prea mult de internet și pentru că au alte valori morale decât “tinerii din ziua de azi”? Am făcut noi tot ce am putut ca prin dragoste să apropiem cele 2 generații atât de diferite? Le-am povestit copiilor despre viața bunicilor, le-am povestit întâmplări din care bunicii să reiasă ca niște ființe umane pline de dragoste pentru cei din jur, niște oameni care au învins necazuri și greutăți pentru a supraviețui și a-și ajuta copiii să trăiască un pic mai bine? Cât de frumoasă este dragostea dintre cei 3 frați și bunica lor. Tinerii, aduc bunicii ceea ce credeau ei că e mai bun, iar bunica le dă tinerilor ceea ce este într-adevăr bun: credința în Iisus Hristos. De câte ori, copiii noștri, când își vizitează bunicii le duc câte ceva? Sau, dacă bunicii sunt departe, în țară, de câte ori spun nepoții: “hai să trimitem niște bani bunicilor” sau măcar de câte ori scriu bunicilor? Dar, oare, noi i-am învățat să se gândească și la bunici? Dacă nu am făcut-o încă, e timpul să-i învățăm pe copii cum să se poarte cu bunicii și cu cât mai repede, cu atâta mai bine. Să nu uităm: cum se poartă copiii noștri cu bunicii așa se vor purta și copiii copiilor noștri cu noi. Iar dacă bunicii au murit, putem învăța copiii să respecte amintirea bunicilor. Le putem vorbi despre viața bunicilor, memoria acestora devenind o avere spirituală pentru copiii noștri.

- Bunici, cum vă purtați cu nepoții voștri? Îi iubiți

Cont. la pag. 24

EDUCAREA CREȘTINĂ A FAMILIEI

FEBRUARIE

Sfântul Mucenic Trifon 1 Februarie

Sfântul Trifon s-a născut în satul Campsada din Frigia din părinți credințioși. Încă din copilărie a primit de la Dumnezeu darul de a face minuni, vindecând boli și gonind demoni. Când Trifon avea 17 ani s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Gordiana, fiica lui Gordian împăratul Romei, fiind posedată de demoni, a fost consultată de mulțime de doctori, dar nici unul nu a putut să o vindece. Și pentru că diavolul dintr-însa a strigat că numai tânărul Trifon o poate vindeca, împăratul a dat ordin să fie aduși la palat toți tinerii cu numele de Trifon. Dar niciunul dintre aceștia nu a putut să o vindece. Într-un târziu l-au aflat pe Trifon din Campsada, care păștea găștele și au pornit cu el la drum spre Roma. Și înainte de a ajunge el la Roma, diavolul a ieșit din fata împăratului spunând că nu poate suporta venirea lui Trifon. Când Trifon a ajuns la palat împăratul l-a primit cât se poate de frumos, i-a mulțumit și i-a spus că ar dori să vadă cum arată demonul care i-a chinuit fata. Trifon, timp de 6 zile s-a rugat și a postit, iar în ziua a șaptea când a venit împăratul cu oamenii lui, Trifon, în numele Domnului nostru Iisus Hristos a ordonat demonului să se arate. Acesta a apărut "...în chip de câine negru, având ochii ca de foc și capul plecat spre pământ." (Viețile Sfinților pe Februarie) întrebând de Trifon cine l-a trimis să o chinuiască pe fată, acesta a răspuns că a fost trimis de satana care se află în iad. Întrebat cine i-a dat putere asupra oamenilor el a răspuns: "Noi nu avem putere asupra celor ce cunosc pe Dumnezeu și care cred în Hristos Fiul, Unul Născut, pentru care Petru și Pavel au murit aici. De aceea noi cu frică fugim, afară numai când vom avea voie să le aducem lor ispite ușoare. Dar asupra celor ce nu cred în Dumnezeu și în Fiul Său și asupra celor ce umblă în toate poftele lor, făcând lucrurile cele plăcute nouă, asupra aceloră luăm stăpânire, ca să-i chinuim pe ei. Lucrurile cele plăcute nouă sunt acestea: închinarea la idoli, hula, desfrânările, farmecele, zavistia, uciderea și mândria. Cu aceste lucruri și cu cele asemănătoare lor, înfășurându-se oamenii ca în niște lanțuri, se înstrăinează de Dumnezeu, Ziditorul lor, și de bunăvoie se fac prieteni nouă și împreună cu noi vor lua chinurile veșnice." (Viețile Sfinților pe Februarie). Sfântul Trifon l-a trimis pe diavol înapoi în iad, iar mulți din cei de față acolo au trecut la creștinism. Apoi Sfântul Trifon a plecat înapoi în satul său.

După un timp, venind la putere împăratul Deciu a început prigoana împotriva creștinilor. Tânărul Trifon a fost dus la judecată și pentru că a refuzat să jertfească idolilor a fost supus la tot felul de chinuri mai multe

zile în șir, a fost în închisoare, a fost batjocorit. Sfântul Trifon a suportat cu răbdare toate chinurile, rugându-se lui Dumnezeu să-i dea putere să-și ducă mucenicia cu cinste până la capăt. Și în timp ce fiind atârnat de un lemn era bătut cu ciomege și coastele i se ardeau cu torțele, "îndată a strălucit o lumină din cer și o cunună prea frumoasă s-a pogorât pe capul lui, pe care văzând-o, prigonitorii s-au umplut de frică." (Viețile Sfinților pe Februarie). Sfântul Trifon l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru încurajarea pe care i-a dat-o.

Pentru că nu a vrut să renunțe la creștinism, Sfântului Trifon a fost condamnat la moarte prin tăierea capului. Cerând timp de rugăciune și-a dat sufletul rugându-se. În rugăciunea sa Sfântul Trifon a spus și aceasta: "...Primește în pace sufletul meu și pe toți care mă vor pomeni pe mine, robul Tău, și întru pomenirea mea îți vor aduce sfinte jertfe, ascultă-i din înălțimea sfințirii Tale și caută spre dânșii din sfânt lăcașul Tău, dându-le lor îndestulate și nestrăcioase daruri, căci însuși ești bun și îndurător în vecii vecilor". Moaștele Sfântului Trifon au fost duse în satul său Campsada și se făceau multe minuni înaintea lor.

Sfântul mucenic Trifon este sărbătorit pe 1 Februarie în fiecare an.

Întrebări pentru părinți:

- Tânărul Trifon nu avea multă școală, păștea găștele și totuși Dumnezeu i-a dat deosebite daruri spirituale. Nu cumva, având școală mai multă decât alții ne-am mărit peste măsură crezând că și spiritual suntem mai buni? E bine să învățăm cât mai mult, e bine să avem o profesie, dar succesul material nu are nimic de-a face cu starea sufletului și ar fi o mare greșală să judecăm sufletul unui om după situația lui materială. De fapt, corect este să nu judecăm pe nimeni. "Nu judecați ca să nu fiți judecați!"
- Suntem noi destul de curați sufletește ca să nu dăm putere duhurilor rele asupra noastră? O femeie a cerut unui preot să-i citească dezlegare de blesteme. Soacra ei o blestemase pe ea și pe soț și de atunci le mergea rău. Preotul a întrebat întâi dacă soacra mai trăiește. Da, soacra mai trăia. Preotul a întrebat: "nu ar fi mai bine să încercați să vă împăcați? Dacă eu îți citesc rugăciunile și ea te blestemă iar și eu iar citesc și ea din nou blestemă, unde ajungem? Dezlegarea de blesteme nu e magie ca la circ, e ceva foarte serios. Întâi de toate, e un mare păcat să blestemi. Apoi, românii zic: 'să nu dai nimănui loč să te blesteme cu foc'. Dacă nu ai nici o vină și ești

Cont. la pag. 24

Educarea Creștină a Familiei

— Februarie —

Cont. de la pag. 23

curat în fața lui Dumnezeu, blestemele cuiva care blesteamă nedrept nu se prind. Dar dacă ai necăjit pe cineva rău și te-a blestemat, încearcă să repara ce mai poți să repara apoi cere iertare, fă-te drept în fața lui Dumnezeu și după aceea fă rugăciunea de dezlegare. Și grăbește-te ca acel ce te-a blestemat să nu moară înainte de a te fi iertat. Dacă, totuși, a murit, vorbește cu preotul.

- Știu copiii noștri că semnul crucii e arma cea mai puternică a credincioșilor? Când eram mică, uneori îmi era frică, mai ales noaptea. Odată mama mi-a spus o poveste: “Era odată un om pe care l-a apucat noaptea într-un loc rău, un loc bântuit de demoni. Asta era de mult când nu erau mașini, trenuri, avioane. Se însera, omul nu avea unde să plece de acolo, deci și-a spus rugăciunea, și-a făcut semnul crucii și s-a culcat. Noaptea a auzit demonii, a auzit cum unul a propus să-l atace, dar ceilalți i-au spus: “nu putem să-i facem nimic pentru că și-a făcut semnul crucii și crucea îl apără.” De atunci îmi făceam semnul crucii și nu mai îmi era frică. Altădată, când am visat urât, mama mi-a spus “când visezi urât, fă-ți semnul crucii!”. Nu știu cum creierul a ținut minte, dar chiar și în vis, când visez urât îmi fac semnul crucii.
- Nu cumva copiii noștri cred că diavolul și iadul nu există, ci sunt doar niște povești pentru copii? Aceasta este minciuna vremurilor noastre când “este interzis să interzici”, tinerii și copiii sunt încurajați să nu creadă în dreptatea divină deci să facă toate răutățile și murdăriile posibile pentru că nimeni niciodată nu o să le ceară socoteală pentru ceea ce fac. Ba chiar s-au găsit unii să spună că a le vorbi copiilor despre Dumnezeu și despre judecata divină s-ar putea considera “child abuse” (abuzarea copiilor). Ne-am făcut datoria părintească de a-i învăța pe copii religie? Să o facem cât mai repede căci într-o zi s-ar putea să fie prea târziu.

Maica Preoteasă

dumneavoastră, le apreciază și uneori chiar vă ascultă sfaturile? “Dragostea toate le rabdă”. Nici un cuvânt bun pe care îl spuneți nepoților nu este pierdut, nici un sfat nu este dat degeaba. Dacă rezultatele nu se văd imediat, sămânța a fost semănată și cândva copilul își va aminti și vă va mulțumi în gând. Poate va fi prea mult pentru mândria lui să recunoască faptul că a greșit, dar dacă își dă seama că a greșit e un lucru bun. Bunici, aveți răbdare cu nepoții voștri? Dacă credeți că vi se cere prea multă răbdare doar gândiți-vă câtă răbdare are Dumnezeu cu noi.

- Bunicelor, ce veți răspunde când veți ajunge la judecata de veci când veți fi întrebate: “unde sunt nepoții voștri?” Cunosce copiii care își datoresc viața bunicelelor lor. Acestea și-au convins fiicele sau nurorile să nu avorteze. Dar cunosc și cazuri când bunicele și-au îndemnat fiicele sau nurorile să avorteze. Unde sunt nepoții pe care trebuia să-i aveți?
- Personal, îmi iubesc enorm bunicii, deși i-am cunoscut doar din povestirile părinților. Bunicii din partea tatălui și bunicul din partea mamei au murit înainte de a mă naște. Bunica din partea mamei a murit la scurt timp după nașterea mea, dar mai întâi mi-a făcut un cadou minunat: i-a convins pe părinții mei, să nu mă avorteze. Dumnezeu să îi ierte pe toți, ei și-au trăit viețile lor, și-au dus băătăliile lor spirituale, și-au învins tentațiile lor. E rândul nostru de-acum. Dumnezeu să ne ajute.

Maica Preoteasă

SOLIA — THE HERALD
PO BOX 185
GRASS LAKE MI 49240-0185
USA

Periodicals
Postage Paid
at Jackson
and additional
offices

Educarea Creștină a Familiei

— Ianuarie —

Cont. de la pag. 22

îndeajuns ca să-i ajutați să treacă mai ușor prin haosul moral și spiritual al lumii în care trăiesc? Faceți tot posibilul ca prin dragoste și înțelegere să le imprimați măcar o parte din convingerile dumneavoastră morale și spirituale? Știați că de multe ori copiii și tinerii se țin tari pe pozițiile lor ba chiar vă exasperează cu spusele lor fără logică și fără sens, dar când nu îi vedeți se gândesc la spusele